இவ்வாறு பல்வளமிக்க நால்வகை நிலங்கள் சூழ்ந்த நடுவிடத்தே அந்நிலங்களின் வருவாய்களையெல்லாம் பெற்று மதுரை என்னும் மாநகர், செந்தமிழ்நாட்டின் தனித்தலைமைப் பெருநகராய் விளங்கியிருந்தது. தமிழ்கண்ட வையை தன் அலைநெடுங் கரங்களால் அந்நகரைத் தழுவி அதன் வடபால் நடந்தது. பரிபாடல், கலித்தொகை முதலிய சங்க நூற்களின் பாடல்கள் பல, வையை மாநதியின் இனிய பெருக்காலேயே அமைந்திருக்கின்றன வென்று கூறலாம். வையைப் பெருக்கையும் மதுரை மக்கள் அதில் நீராடிக் களிப்பதையும், அதன் இருகரைத் திட்டுக்களிலும் நிற்கும் மரங்கள் சொரியும் மலர்களின் மணச்சிறப்பையும் பொருளாக வைத்துப் புலவர்கள் கவிகள் செய்திருக்கின்றார்கள். மருதனாரும் வையையை 'விரிநீர் நல்வரல் வையை' என்றே கூறுகின்றார். மிகுதியான நீர் நன்றாய்ப் பெருகி வருதலையுடைய வையை என்றும், அது காவும் பொழிலும் சூழ்ந்த நீர் அடையும் கரைகளையுடையது என்றும் அதன் நீர்வளத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். ஆனால், இன்று மதுரையில் வையையைப் பார்க்கும் நாம, அது நீர் அற்று மணற்பெருக்கால் பொலிவதைக் காணுமிடத்துப் புலவர்களெல்லாரும் பொய்யுரைக்க அஞ்சாரோவென்று எண்ணுகின்றோம். காலப்போக்கில் தமிழ்மக்களுடைய அறிவொழுக்கங்களும், நாகரிக மேம்பாடுகளும் வறட்சியுற்றதைப்போல, மதுரைநதியும் தன் வளம் இழந்து மணற்காடாகிவிட்டதென்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. என்னையெனின், பெருமை வாய்ந்த தமிழ்நாட்டின் தலைநகர், நீர்ப்பெருக்கில்லாத ஒரு காட்டியாற்றின் கரையில் கட்டப்பட்டிருக்குமென்று நாம கருதமுடியாது. 'ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்' என்று அறிந்த தமிழர், நீர் இல்லாத ஓர் போலியாற்றின் கரையில் தம் தலைநகரை அமைத்து நாகரிகத்தை வளர்த்திருக்கக் கூடுமென்று அறிந்தோர் கூறார். தமிழ்மக்கள் தாம் இழந்த செல்வங்களில் வையை நீரையும் ஒன்றாகக் கருதி, அவர்கள் தாம் உரிமை எய்திய இக்காலத்தில், மலை காடுகளைத்

தொட்டு நீர்க்கால்களை உண்டாக்கி வையையைப் பாண்டி நாட்டின் பொய்யாக் குலக்கொடியாக்குதல் வேண்டும்.

இனிய நீர்ப்பெருக்கும் இன்கவிவளமுமுடைய வையையைக்கடத்தி, மருதனார் நம்மை மதுரை நகர்ப்புறத்தே அழைத்து வருகிறார். வையைத் துறைகளில் பூந்தோட்டங்களின் நடுவே பாணர் சேரிகள் இருக்கின்றன. இளம்பாணர் அங்கே யாழ் பயிலும் இன்னிசையைக் கேட்டுக்கொண்டே மதுரை நகரைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் அகழியண்டை வருகின்றோம். அண்ணல் யானை அடுபோர் வேந்தர் பலர் அவ்வகழியைக் கடந்து உட்புக முயன்ற காலத்து, அவர்கள் புறங்காட்டி யோடுவதற்குக் காரணமாக விளங்கிய, கடத்தற்கரிய அப்பேரகழியை ஆசிரியர் நமக்கு,

'மண்ணுற ஆழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கு'

என்று சொல்கிறார். அகழியைவிட்டு நீங்கிய மாத்திரத்தில் நம் கண்ணெதிரே 'விண்ணுற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசையை'ப் பார்க்கின்றோம். அகழியின் அடியிலே பாதலமும், புரிசையின் உச்சியிலே விண்ணுலகமும், நடுவிடத்தே மதுரையையும் காண்கின்றோம். இவ்வகை நீரரண், மதிலரண்களால் காக்கப்பட்டு, அந்நகர்க்கண் வாழும் பேறு படைத்த மதுரைவாசிகளையும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை இயல்புகளையும் இனிச்சென்று காண்டல் வேண்டும். மேகங்கள் வந்து படிவதாய் உயர்ந்து விளங்கிய மாடத்தினையுடைய நகரவாயில் வழியாக, மருதனார் நம்மை நகர்க்குள் அழைத்துச் செல்கிறார். வையையாற்று நிறைநீர் ஓட்டம்போல, அவ்வாயில் வழியாக மாவும் மக்களும் இடையறாது சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

நாமும் நகரவாயிலைக் கடந்து நகர்க்குள் வந்துவிட்டோம். மண்டபம், கூடம், தாய்க்கட்டு, அடுக்களை முதலிய கூறுபாடுகளை யுடையனவாய், வீடுகள் யாவும் சிற்பவிதிப்படி கட்டப்பட்டு, வானமண்டலம்வரை வளர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன. இத்தகைய பேரில்லங்களை இரு சிறையிலுமுடையனவாய்த் தெருக்கள் ஆறுபோன்று

அகன்று கிடக்கின்றன. தமிழ்நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையின் அகழியையும் மதிலையும் தெருக்களையும் வீடுகளையும் கண்டு, வியப்பில் மூழ்கியிருக்கும் நம் செவிகளில், காற்றலைக்கும் கடல் ஒலிபோலப் பேரொலிவந்து தாக்குகின்றது. கடைகளில் பண்டங்களை விற்பாரும் கொள்வாருமாகிய பலவேறு மொழியினரது பேச்சொலியும், விழா நிகழ்ச்சிகளை அறிவிப்பாரது முரசொலியும், பிற ஒலிகளும் நம் காதுகளைச் செவிடுபடுத்துகின்றன. கடைகளும், கடைத்தெருக்களும் பலவகைப் பண்டங்கள் நிறைந்து அழகுபெற அமைந்திருப்பதால் நமக்கு அவையெல்லாம் சித்திரத்தைக் கண்டாற்போலிருக்கின்றன. கடைகளிலும் வீடுகளிலும் கோவில் முதலிய பொதுவிடங்களிலும் பலவகைக் கொடிகள் பறந்தாடுவதைக் காண்கிறோம். இக்காலத்தில் விழாநாட்களில் நாம் கொடிகள் கட்டி, நமது கோவில், வீடு முதலியவற்றை அணிசெய்கின்றோம். இது, இந்நாள்வரை நாம் மறந்துவிடாமற் கையாண்டுவரும் நமது பண்டை வழக்கமேயன்றிப், பிற நாட்டவரிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்ட புதுமையன்று. தற்காலத்தில், துவசம், சண்டா முதலிய பிறசொற்கள் நம்மிடையே வழக்கில் இருப்பினும், கொடி, பதாகை முதலிய தனித்தமிழ்ச் சொற்களும் பழந்தமிழ் நூற்களிற் பயின்று வருவதைக் காண்கின்றோம். 'கோவிலில் கொடியேற்றம்', 'கொடிகட்டிச் சண்டை செய்தல்' முதலிய வழக்குகள் இன்றும் நமக்குள், நமது சிற்றூர்களிலும்கூட இருக்கின்றனவன்றோ? மருதனார் மதுரையிலே, விழாக்கள், போர்கள், வெற்றிகள் இவைகளைக் குறிப்பதற்கும், கல்வி, கொடை, தவம் முதலியன நிகழ்வதைக் குறிப்பதற்கும் கொடிகளும், பதாகைகளும் கட்டப்பட்டிருந்தனவென்று கூறியுள்ளார். அக்கொடிகள் பெரும்பாலும் வெண்ணிறக் கொடிகள் என்றே நாம் எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. என்னை? ஆசிரியர்,

> 'பல்வேறு குழூஉக் கொடி பதாகை நிலைஇப்
> பெருவரை மருங்கின் அருவியி னுடங்க'

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இங்ஙனம் கொடியினம் மிகுந்து கோலத்துடன் விளங்கிய நகரின் தெருக்களில் நால்வகைப் படைகள் செல்வதைக் காண்கின்றோம். கடல்நடுவண் கடுங்காற்றி லகப்பட்டுப் பேய்க்கூத்தாடுகின்ற மரக்கலம்போல,

‘இருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ்சிறந்து
கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி
மென்பிணி வன்தொடர் பேணாது காழ்சாய்த்துக்
கந்துநீத் துழிதரும் கடாயானை’

களடங்கிய யானைப் படையும், கால்எனக் கடுகிச்செல்லும் கவின்பெறு தேர்ப்படையும், ஐந்து கதியும் பதினெட்டுச் சாரியும் பயின்று நடக்கும் குதிரைப்படையும், களிறு போல் கொலையஞ்சாக் காலாட்படையும் தெருவழியே செல்கின்றன. மதுரையிலேயே வாழ்ந்திருந்து, நாடோறும் அப்படைகளின் போக்குவரவினைக் கண்டிருந்த மதுரை மக்களும்கூட அவற்றைக்கண்டு, இன்னுயிரஞ்சி வெய்து யிர்த்து ஏங்குகின்றனர்? பகைவெல் படையே வேந்த னது வெறுக்கையுளெலாந் தலை யன்றோ?

‘படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறும்
உடையா னரசருள் ஏறு’

திருக்குறளில், அரசியல் கூறும் இருபானைந்து அதிகாரங் களுள் முதலதாகிய இறைமாட்சியில், முதற் குறளா யமைந்த இதில், அரசற்குரியனவாகக் கூறப்படும் அங்கங் கள் ஆறனுள்ளும் படையே முதற்கண் நிறுத்தப்பட்டுள் ளது! எனினும், பாதுகாப்புக்கென அமைக்கப்படும் படைகளை மேலுமேலும் பெருக்கி, இக்காலத்து மேனாட் டரசுகளைப் போன்று செருக்கி, தமக்குள்ளேயே வஞ்சிப் போர், தும்பைப்போர் தொடுத்து இறுதியில் பலங்குன்றி மறைந்த தமிழரசர் மூவரையும் நினைக்குந்தொறும் நெஞ் சுருகாதார் யாரே?

இனி, மருதனார் நம்மை மதுரைமாநகரத்தின் மாலைக்காலத்துக் காட்சிகளைக் காண்பதற்கு அழைத்துச் செல்கிறார். தமிழ்மக்கள் ஒருநாளின் காலைப்பொழுதை அறத்துக்கும், நண்பகற்பொழுதைப் பொருளுக்கும்,

மாலைப்பொழுதை இன்பத்துக்கும் சிறந்தனவாக வகுத்து, அம்முறைப்படி வாழ்க்கை செய்துவந்தனர். மதுரை மக்களும் இத் தமிழ்விதிக்கு விலக்கு அல்லர். எனவே, மாலையில் அவர்களுடைய வீடுகளுக்கும், அவர்கள் செல்லு மிடங்களுக்கும் நாம் சென்று, அவர்கள் அம் மாலைப் பொழுதில் எவ்வாறு இன்பம் துய்க்கின்றனர் என்று காண்பாம். மாலைப்போதில் மக்கள் இன்பம் நுகர்ந்த வரலாற்றை மருதனார் கூறக் கேட்பதே நமக்கு இன்பம் செய்வதாய் இருக்கின்றது!

மாலைக்காலம் வந்துவிட்டது என்பதற்குக் குறிப்பாக, தம் வாழ்நாளின் மாலைக்காலத்தை எய்திவிட்ட நரைமுது பெண்டிர், அழகிய வேலைப்பாடமைந்த பெட்டிகளிலும் தட்டுக்களிலும், காதலர்கள் நுகர்ந்து இன்புறுதற்குரிய பலவகைப் பண்டங்களையும் நறிய பூக்களையும் ஏந்திக் கொண்டு, வீடுவீடாய்த் திரிந்து விற்கத் தொடங்குகின் றனர். கண்டோர் கலங்குதற்குக் காரணமான மாமை நிறமும், நேரியவாகிய கூரிய எயிறும், வளைந்த சந்தினை யுடைய மூங்கில்போன்ற தோளும், சுணங்கு தோற்றிய இளமுலையும், மை ஒழுகினாற்போன்ற கரிய கூந்தலு முடைய 'மயிலியலோரும் மடமொழியோரும்' காம நுகர்ச்சிக்குரிய அப்பண்டங்களை வாங்குகின்றனர். மாலைக் காலத்து ஞாயிற்றின்கதிர் அவர்கள்மீது படுவதால், சிவந்த கிளிச்சிறை யென்னும் பொன்னாற் செய்த பாவை வெயில்பட்டு விளங்குவதுபோல, அவர்கள் அழகாற் பொலிகின்றனர். இவ்வழகிய மாதர்நல்லார் இனித் தம்மை அணி செய்துகொள்ளும்படி விட்டுவிட்டு, மருத னார், நம்மை மதுரைநகர் அங்காடித்தெருக்களுக்கு அழைத்துப்போகிறார். கடைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லும்பொழுதே, ஆங்காங்குள்ள கோவில் பள்ளிகளை யும், அறங்கூறு மவையத்தார் வாழுமிடங்களையும், அரச னாற் சிறப்புப்பெற்ற அமைச்சர், செல்வர் முதலிய பெரி யோருடைய இல்லங்களையும் நமக்குக்காட்டுகின்றார். இதற் குள் மாலை சுருங்கி விளக்கேற்றும் நேரம் வந்துவிடுகின்

றது. அப்போது தெருவிலே நடந்தும், தேரூர்ந்தும் குடும்பம் குடும்பமாய்க் கோவில் குளங்களுக்கும், அங்காடிகளுக்கும் செல்வோரைக் காண்கின்றோம்.

முதன்முதல், தத்தம் வீடுகளிலே வேலையின்றிப் படுத்திருந்த செல்வர்கள் எழுந்து வெளிக்கிளம்புவதைக் காண்கிறோம். அவர்கள் தம் தகுதிக்கு ஏற்ப, முதற்கண் தம்மை அணிசெய்து கொள்ளத் தொடங்குகின்றார்கள். செக்கர்வானத்தையொக்கச் சிவந்து, மிக மெல்லியதாய், சிந்திவிழுவதுபோன்ற கனிந்த பூக்தொழிலையுடைய ஆடையை அரையில் உடுத்தி, அதன்மீது பொன்னிட்ட உடைவாளைத் தொங்கவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய தோளிலே மேலாடை கிடந்து அசைகின்றது. மார்பிலே மணிமாலைகளுடன் வேப்பமாலையும் செங்கழுநீர்மாலையும் தொங்குகின்றன. காலில் வீரத்தண்டை அணிந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் தம்மை அணிசெய்துகொண்ட பின்னர், குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறி, காலாட்கள் சூழ்ந்து காவல் செய்துவரத் தெருவழியே செல்கின்றார்கள்.

மற்ற மக்களும் வெளியே செல்லும் பொருட்டுத் தம்மை அணிசெய்து கொள்கிறார்கள். மாதர்கள், வானுற வளர்ந்த மாடி வீடுகளின் நிலாமுற்றங்களில் நின்று இடையிடையே தெருவிலும் தம் சேல்கண் பார்வையைச் செலுத்திக்கொண்டு, தம்மை அணிசெய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பூசிக்கொள்ளும் புழுகு முதலிய நறுமணப் பொருட்கள் தெருவெல்லாம் மண்டிக்கமழ்கின்றன. அவர்களுடைய பேரழகாலும், அவர்களுடைய காலடிகள் தரையில் படிந்திருப்பது கீழ்நின்று நோக்குவார்க்குப் புலப்படாமையாலும், அவர்களை மதுரைமாநகர்க்கு இறங்கி வந்துவிட்ட வானுறை மாதர்களோ வென்று எண்ணி மயங்க வேண்டியதிருக்கின்றது. இப்படி நாம் மயங்கி நிற்கும் பொழுதிலே, அவர்கள், தாம் மானிட மாதர்கள்தாம என்று நம்மைத் தெளிவிப்பார்போல, கீழிறங்கி வெளியே வருகின்றார்கள். அப்போது, கோவில்களில் அந்திக்காலத்துப் பூசைக்குமுன் வாச்சியங்கள்

ஒலிப்பது கேட்கிறது. எனவே, அம்மாதர் நல்லார் விரைந்து, தத்தம் கணவரையும் பிள்ளைகளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு, பூசைக்கு வேண்டும் பூவுடனும், புகையுடனும் கோவில்களுக்கும், பள்ளிகளுக்கும் செல்கிறார்கள்.

இக்காலத்திலே நம் நாட்டிலே சமயவேறுபாட்டால், சிறுமதி படைத்தோர் தமக்குள் முரண்பட்டுக் கொலை, கொள்ளை முதலிய கொடுமைகள் புரிவதைப் பார்க்கின்றோம். 'எச்சமயத்தவராயினும் மக்களெல்லாம் ஓரினத்தவரே. எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே இறைவனையும், அவனை அடைதற்குரிய அன்புவழி ஒன்றனையுமே அறைகின்றன' என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால், நம்மைப் பிரித்து வைத்து ஆண்ட அசுரர், நம்மிடையே நச்சுவித்துக் களைத் தூவி, நாட்டைச் சீரழித்துச் சென்றார்கள். நம் தீவினையின் உருவாய், நம்மிடையே தோன்றிய நம்மவர் சிலர் இன்னமும் சமய வேறுபாடென்னும் இன்னா இசை பாடிப் போர்முரசு கொட்டுகின்றார்கள். அண்ணல் காந்தியின் அன்புரை கடலிற் கரைத்த காயமாகிவிட்டது.

இத்தகைய பித்தர் செயலைப் பண்டைத்தமிழர் அறியார். பல நாட்டவரும், பல மொழியினரும், பல சமயத்தினரும் கூடிக் குலவி நட்பாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அன்புடன் கூடி வாழ்தலே நம் முன்னோரது அறமாக இருந்தது. அதனாற்றான்போலும், இன்று வடநாட்டைச் சுடுகாடாக்கும் சமயப்பூசல்கள் நம் தமிழகத்தில் பரவவில்லை! நெடுஞ்செழியன் ஆண்ட மதுரையில் பௌத்தப் பள்ளியும், அமணப்பள்ளியும், நெடியோன்கோவிலும், முருகன்கோவிலும், சிவன்கோவிலும், சிவனடியார் கோவிலும் இருந்தன; மக்கள் ஆங்குச் சென்று வழிபாடியற்றி, தேவர்கட்குப் பலிகொடுத்து அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

'அந்தணர் பள்ளி' என்பதொன்றைப் பற்றி மருதனார் தமது மதுரைக்காஞ்சியில் குறிப்பிடுகின்றார். வேத நூல்களை விளங்கக் கற்று, விழுச் சீரெய்திய ஒழுக்கமொடு

புணர்ந்து, இவ்வுலகில் இவ்வுடலோடு வாழுங் காலத்தே கடவுட்டன்மை எய்தி வீட்டின்பம் பெற்றவர்களே அந்தணர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த பள்ளிகள் அந்தணர் பள்ளிகள். கடவுட் படைப்பாகிய விலங்கினத்திலே, முதலினமாகக் கருதப்படும் மனிதன் தன் அறிவாற்றலாலும், புலன் அடக்கத்தாலும், அறநெறி பிழையா அன்புடைய ஒழுக்கத்தாலும், தன்னுள்ளிருக்கும் விலங்கியல்பைக் கொன்று, கடவுட்டன்மையாகிய முற்றுநிலை எய்துதலே பிறவிப்பயன் என உணர்ந்த அத்தமிழந்தணர் வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டிலே, இன்று, செல்வச் செருக்காலும், இன்ப வாழ்க்கை எய்துவதனாலும், மக்கள், அறம் பிழைத்து, அன்பு இன்றி, வறிதே வாழ்ந்து விலங்குகளாக மாள்வதைக் காண்கின்றோம். உரிமை இழந்து, பிறர் நாகரிகத்தை மேற்கொண்டு வாழ்க்கை செய்யும் இழிவை இனியேனும் தமிழர் விடுவரோ? மனிதனைக் கடவுளாக்கும் பண்டைத் தமிழ்நெறி தமிழ்நாட்டில் மீண்டும் தழைக்குமோ?

'அரசியல் உரிமை எய்தியபின், நம் நாட்டிலே பிற நாட்டவர்களையே நீதிபதிகளாக நியமித்தல் வேண்டும். வேற்றுமை கருதாது, நீதிசெய்யத் தக்கவர்கள் அவர்களே,' என்று, நம்மிற் சிலர் கூறிவந்தனர். 'நாம், இனி, எக்காலத்தினும் சாதி சமய வேற்றுமையுடன்தான் வாழப் போகின்றோம். நமது புன்மதி நம்மை விட்டொழியாது,' என்பதே இக்கூற்றின் பொருளாகும். பண்டை நாளில், மதுரையில்,

'அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன்கோ லன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூறு அவையம்'

இருந்ததாக மருதனார் கூறுகின்றார். இவ் அறங்கூறவையத்தையொப்ப நாகரிகத்தின் சிகரத்தை எட்டிப்பிடித்து விட்டதாக எண்ணியிருக்கும் இக்காலத்திலுள்ள நீதிபதி

களும் இருக்கின்றனர். வழக்குரைப்பார் கொடுக்கும் பொருளுக்கே அடிமையாய் நீதிக்குக் கேடு சூழாமலும், பாலைநிலங்களில் கையில் வில்லும் அம்பும் ஏந்தி, ஆறு செல்வாரை அலைக்கும் கருத்துடன் கல் குவியல்களின் பின் பதுங்கியிருக்கும் கள்வரைப்போல் இல்லாமலும், அரசியலகங்களில் நாற்காலிகளில் அமர்ந்து, தம்பால் வருவோரிடம் பொருள் பறித்தற்குக் காத்திருக்கும் தகா நோக்கில்லாமலும் செப்பமுடன் முறைசெய்வார்க்கே படிப்பும் பட்டமும் பயிற்சியும் பாங்குறப் பொருந்தி, பலர் புகழ் பயன் பெரிதுண்டாகும்.

இனி, அங்காடிக்குச் செல்வோம். செல்லும் வழியில் ஒரு காட்சி: செல்வ மிகப் படைத்தவரே விலை கொடுத்து வாங்கத்தக்க சிறந்த பொருட்களைச் சில வணிகர் பெட்டிகளிலும் மூட்டைகளிலும் சுமந்து சென்று வீடுகளில் விற்கின்றார்கள். அவற்றை அவர்கள் அங்காடிக்குக் கொண்டு வருவதில்லை. அமைச்சர், சேனாபதியர் முதலிய அரசியற் பெரியோரும் அரசனாற் சிறப்புப் பெற்ற பிற பெருஞ் செல்வர்களும் அங்காடியில் பொதுமக்கள் கூடுமிடங்களுக்கு எளிதாக வரமாட்டார்களன்றோ? எனவே, அவர்கள் வாங்கத்தக்க அரிய பொருட்களை வணிகர் அவர்கள் வீடுகளிலேயே கொண்டு கொடுப்பர்.

அச்செல்வர் நம் செல்வர்களைப் போன்று திருட்டு வணிகத்திலேனும், பிறர் கழுத்தை நெரித்தேனும் பொருள் ஈட்டுவோர் அல்லர். அவர்கள்,

> 'நன்றுந் தீதும் கண்டாய்ந் தடக்கி
> அன்பும் அறனு மொழியாது காத்துப்
> பழியொரீஇ யுயர்ந்து பாய்ந்து புகழ்நிறைந்த
> செம்மை சான்றவர்கள்'

என்றும், 'அறநெறி பிழையாது ஆற்றினொழுகிய'வர்கள் என்றும் மருதனார் கூறுகின்றார். குன்றுகளைக் கண்டாற் போன்ற பெரிய வீடுகளில் அவர்கள் குடியிருந்தார்கள்.

பலவேறு பண்டங்களும், உணவுப் பொருட்களும் அவர்கள் வீட்டில் மலிந்து கிடந்தன.

இத்தகைய பெருஞ் செல்வரை, தெய்வநகர் போன்ற பேரில்லங்களில் வாழ்ந்திருப்போரை, இன்றும் நாம் மதுரை முதலிய நகரங்களிலும், சிறு கிராமங்களிலும் காணலாம். அவர்கள் வீட்டின் முன்னுள்ள பெருவழியோரங்களில், உண்டியும், உடையும், உறையுளுமின்றி வறிஞராய் வாழும் மக்கள் கூட்டத்தையும் காண்கின்றோம். நாகரிக ஆட்சியில் நமது சமூகத்தின் நிலை இது!

அங்காடித் தெருவிலே, சேர அரசனுடைய சபையிலே பல்வேறு சமயத்தினரும் தத்தம் சமய உண்மைகளைக் கூறி வாதிப்பதாலுண்டாகும் ஆரவாரத்தையொப்பப் பேரொலி கேட்கின்றது. இரையை நிறைய உண்டு, அந்திக்காலத்திலே தம் பார்ப்பிற்கு இரை கொண்டு செல்லும் பலவகைப் பறவைகளின் வெவ்வேறு ஒலிபோல, பற்பல மொழியினரும் பேசும் பலவகைப் பேச்சுக்களைக் கேட்கின்றோம். மதுரைநகரில் வாழ்ந்திருக்கும் பற்பல நாட்டினரும் அங்காடிக்கு வந்திருக்கின்றார்கள். அங்காடியிலே,

> ***'கோடுபோழ் கடைநரும் திருமணி குயினரும்***
> ***சூடுறு நன்பொன் சுடரிழை புனைநரும்***
> ***பொன்னுரை காண்மரும் கலிங்கம் பகர்நரும்***
> ***செம்புநிறை கொண்மரும் வம்புநிறை முடிநரும்***
> ***பூவும் புகையும் ஆயு மாக்களும்***
> ***எவ்வகைச் செய்தியு முவமங் காட்டி***
> ***நுண்ணிதி னுணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற்***
> ***கண்ணுள் வினைஞரும் பிறரும் கூடித்***
> ***தெண்டிரை யவிரறல் கடுப்ப வொண்பல்***
> ***குறியவு நெடியவு மடிதருஉ விரித்துச்***
> ***சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ***
> ***நால்வேறு தெருவினும்'***

நிற்கின்றனர். இவர்களையன்றி,

> ***'சேறு நாற்றமும் பலவின் சுளையும்***
> ***வேறுபடக் கவினிய தேமாங் கனியும்***

பல்வே றுருவிற் காயும் பழனும்
கொண்டல் வளர்ப்பக் கொடிவிடுபு கவினி
மென்பிணி யவிழ்ந்த குறுமுறி யடகும்
அமிர்தியன் றன்னதீஞ் சேற்றுக் கடிகையும்
புகழ்படப் பண்ணிய பேருன் சோறும்
கீழ்செல வீழ்ந்த கிழங்கொடு பிறவும்'

விற்பாரும் ஆங்கே இருக்கின்றனர்.

இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே, தமிழ் நாட்டிலே என்ன படைவகுப்பு, என்ன பேராட்சி, என்ன பெரிய வீடுகள், பல சமயப் பள்ளிகள், கடவுள் தன்மை எய்திய அந்தணர்கள், தேவருலகத்து மாதர் போன்று செம்பொற் பாவையினையும் வெல்லும் பேரழகு வாய்ந்த மாதர்கள், அறநெறி சான்ற வாழ்க்கை இயல், பலநாட்டு வணிகம், சித்திரம் போலமைந்த நாளங்காடி, அல்லங் காடிகள் !!

ஞாயிறு குடமுதற்குன்றஞ் சேர்ந்துவிட்டான். கீழ்த்திசையிடத்தே நாள்முதிர் மதியம் தோன்றி நிலா விரிக்கின்றது. தென்றல் தேர் ஏறி, மன்மதன் மதுரைத் தெருக்களிற் சுற்றிவந்து, தன் மலரம்புகளைத் தொடுக்கும் இனியவேளை வந்துவிட்டது. தத்தம் காதலரைக் கூடிக் களிக்கும்படி, மாலைக்காலத்திலே தம்மை அணி செய்யத் தொடங்கிய ஆயிழையாரை இனிச்சென்று நோக்குவோம். அவர்கள், பெண்களும் தம்மை நயக்கும்படியான இயற்கைப்பேரழகு வாய்ந்தவர்கள். எனவே, மேலும் அவர்கள் தம்மை அழகு செய்துகொள்ள வேண்டுவதில்லை. எனினும், இன்பத்துக்குரிய மாலைக்காலத்திலே, மாதர்கள் தம்மை அணி செய்துகொள்வது என்பது தமிழ்நாட்டில் ஒரு வழக்கமாகிவிட்டது. அவ்வழக்கத்துக் கிசையத்தான் இவ்வாறு அம்மாதர் தம்மை அணிசெய்யத் தொடங்கினரேயன்றித், தமக்கு அழகு இல்லாமையினாலன்று என்று சொல்லி, நமது மனத்தெழும் ஐயத்தைப் போக்கியபின்னரே மருதனார், அம்மாதர்கள் தம்மை அணிசெய்த வகையை நமக்குக் கூறுகின்றார்

முதன்முதல், அவர்கள், ஆராய்ந்த இதழ்களையுடைய குளிர்ந்த நறிய செங்கழுநீர் மலர்களை மாலையாகக் கட்டி வைத்தனர். பின்னர், தமது நெடிய கூந்தலில் மயிர்ச்சாந்தினைப் பூசி, அச்சாந்து போகும்படி கூந்தலை அலைத்துக் கழுவிக் குளித்தார்கள். மெல்லிய நூலாடை கமழும்படி, அதற்கு நறிய புகையை ஊட்டிக் கட்டிக்கொண்டார்கள். தேர்ந்தெடுத்த அணிகளைப் புனைந்தார்கள். கஸ்தூரி சந்தனம் முதலியவற்றை அரைத்துப் பூசிக்கொண்டார்கள். இனிய பண்டங்களை உண்டனர். இசைக்கருவிகளிற் சிறந்த யாழினை எடுத்துப் பல பண்களையும் மாறிமாறி வாசித்தார்கள். இவ்வாறு, அவர்கள் இன்ப உலகிலே தனியரசு செய்யும் பெண்ணரசிகளாக விளங்கினார்கள்.

ஒழுக்கஞ்சிறந்த தமிழ்நாட்டிலே பண்டைக்கால முதலே விலைமாதரும் இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

> **'வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்**
> **பூரியர்கள் ஆழும் அளறு'**

என்னும் குறளில், விலைமாதரது இழிபும் அவர்கள் தோளை நயப்பாரது கேடும் சொல்லப்படுகின்றன. சமூகத்தின் மாசாக விளங்கும் இவர்களை வள்ளுவர் முதலிய சான்றோர் அனைவரும் பழித்தே வந்திருக்கின்றனர். எனினும், இம் மாதர் கூட்டம் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கிறது! ஆசிரியர் மருதனார், மாயப்பொய் பல கூட்டித் தம் நலம் நயந்து வரும் இளைஞரான செல்வருடைய வளங்களைக் கவரும் விலைமாதரை, 'மதுவை அருந்தியபின் வறும்பூவைத் துறக்கும் வண்டு போன்றவர்கள்' என்றும், 'பழம்தேர் வாழ்க்கைப் பறவை போன்றவர்' என்றும், 'நெஞ்சு நடுக்குறாஉக் கொண்டி மகளிர்' என்றும் கூறுகிறார்.

ஞாயிறு மறைந்தபின் முதல் யாமத்திலே, இல்லங்களிலிருந்து இன்பம் நுகர்வார் செய்தி இங்ஙனமிருப்ப, தெருக்களில் நின்று ஆடிப்பாடிக் களிப்பாரைக் காண்போம். போர்முனைகளுக்குச் சென்று கொலை பழகிய யானை, தம்மைத் தொடர்ந்து வந்து பிடிக்கும்படி அதனை ஏவிவிட்டு, அதன்முன் ஓடுகின்றார் சில வீரர். யானை

எட்டி நடந்துவந்து தம்மைப் பிடித்துக்கொள்ளாமல் தடுத்தற்கு, அவர்கள், தம் மடியிலிருக்கும் கப்பணத்தைத் தரையில் சிதறிவிடுகிறார்கள். யானை அதன்மீது மிதித்து நடத்தற்கு அஞ்சி நின்றுவிடுகிறது. இது ஒரு விளையாட்டு. இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த களியர் சிலர், தம்முள் ஒருவன் 'யானை'யாகத் தொடர்ந்துவர, அவன்முன் ஓடுகின்றனர். ஆனால் இந்த 'யானை'க்கும் 'வீரர்'க்குமோ கப்பணத்தைப்பற்றிய அச்சம் இல்லை. அது தம் கால்களில் குத்திக் குருதி வடிந்தாலும், அவர்கள் களைத்துப்போகும் வரை ஓடிவிளையாடுகின்றனர். அவ்வளவு களிமயக்கம் அவர்களுக்கு! இங்ஙனம் ஒருசார் இது நடக்க, மற்றொருசார் முருகனை வழிபடும் மாதர்கள், சல்லி, கரடி முதலிய இனிய வாச்சியங்கள் ஒலிக்க மன்றுகள்தோறும் நின்று குரவைக் கூத்தாடுகின்றனர். சேரிமாதர்கள் ஆங்காங்கே நின்று பாடுகின்றனர். இங்ஙனம் மக்களுடைய இன்ப நுகர்ச்சியிலும், ஆட்டம் பாட்டுக்களிலும் முதற்சாமம் கழிந்து, இரண்டாஞ் சாமம் வரும். அதிலே,

> 'பணிலங் கலியவிந் தடங்கக் காழ்சாய்த்து
> நொடைநவில் நெடுங்கடை யடைத்து மடமத
> ரொள்ளிழை மகளிர் பள்ளி அயர'

அடை, அப்பம் முதலிய தின்பண்டங்களை விற்பாரும், பிறரும், படுக்கையில் சேர்ந்து கண்வளரத் தொடங்குவர். அதனால் நகர் ஒலியடங்கி, பாடு ஆன்று அவிந்த பனிக்கடல் போல அமைதி அடையும்.

மூன்றாம் சாமத்திலே, பேய்களும், வருத்தும் தெய்வங்களும், கழுகுகளும் திரியத் தொடங்கும். அப்பேய் முதலியனபோல், தீக்குணம் படைத்த கள்வரும் தம் தொழில்மேல் வெளிப்படுவர். அவர்கள் களவுநூல் கற்றுக் களவில் வல்லுநராக விளங்குபவர்கள். கருஞ்சட்டை முதலிய கருப்பு உடைகளை அணிந்து, கத்தி, வாள், உளி, கயிற்று ஏணி முதலிய களவுக்குதவும் கருவிகளுடன் வெளிப்படுவர். விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே மறைந்துவிடு மியல்புடைய இக்கள்வரை விடாது ஒற்றி,

நகர்காவலரும் தெருக்களிற் சுற்றிவருவர். அவர்கள் துஞ்சாக் கண்ணர், அஞ்சாக் கொள்கையர், அறிந்தோர் புகழும் ஆண்மையர், களவு காண்டற்கும் காத்தற்கும் கூறும் நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். தேரோடும் தெருவில் திரண்டு நீரோடும்படி பெருமழை பெய்யும் பேரிருளாயினும், அவர்கள் தம் தொழில் வழுவாது,

'வயக்களிறு பார்க்கும் வயப்புலி போல'

கள்வரைத் தொடர்ந்து பிடிப்பர். கற்றோர் மேவிய மதுரையில் கள்வரும் வாழ்ந்தனர். நென்மணியொடு பதர் விளைவது இயற்கையன்றே.

இனி நான்காம் சாமம். அச்சாமத்தின் இறுதியிலே, நல்லோர்க்கு வரும் துன்பம் நீங்குதல் போல, மதுரையை மூடியிருந்த இருள் நீங்கத் தொடங்குகிறது. மலர்கள் தளையவிழ்ந்து மதுவை ஏந்திநிற்க, வண்டுகள் காலைப் பண் பாடி அதனை அருந்தி மகிழ்கின்றன. அந்தணர் எழுந்து கடன்களை முடித்துக்கொண்டு அமர்ந்து, வேதம் ஓதுகின்றனர். பரிக்காரர் யானை குதிரைகட்கு உணவளிக்கின்றனர். பின் தூங்கி முன்எழும் பெண்டிர் இல்லங்களையும் கடைகளையும் பெருக்கித் தெளித்து, மெழுகுகின்றார்கள். கோவிலில் பள்ளியெழுச்சி முரசு முழங்குகின்றது. இடையிடையே சேவல் கூவுவதைக் கேட்கின்றோம். குணபால் ஞாயிறு தோன்றுகின்றான். இவ்வாறு இரவின் நாற்சாமங்களும் சென்று, பகல் வருகின்றது.

இவ்வளவோடு காஞ்சியுரைக்கும் பொருள் முற்றும்.

இதுவரை மாங்குடிகிழார் உரைத்த மதுரைக்காஞ்சியினைக் கேட்டோம். இனி, அவர்தம் நிறைபுலமைப் பெருங்கடலில் சிறிதுபோது திளைத்துத் தமிழ்ச்சுவை ஆர்ந்து, அவரை வாழ்த்தி வணங்கி அவர்பால் விடைபெற்றுக் கொள்வோம்.

நமது பண்டைத் தமிழ்மன்னர்கள், தம் நாட்டு மக்களை ஐவகைப் பயம் நீக்கிப் புரந்துவந்தது போலவே,

அம்மக்கள் தம் மனத்தகத்தே மலர்ந்த கலைகளையும் ஓம்பி, அக் கலைவல்ல பாணர் முதலியோர்க்குப் பொற்கலங்களில் பூக்கமழ் தேறலை மழையெனப் பொழிந்து பெட்டாங் குண்கெனக் கொடுத்து அவரை மகிழ்வித்தனர். இன்று அம்மன்னர்தம் புகழொழிய, அவரும் அவரால் சிறப்புச் செய்யப்பட்ட கலைஞரும, அவர் அருந்திக் களித்த மதுவும் பிறவும் இல்லை. ஆனல் தமிழ்வள்ளலாகிய மருதனர், அன்று, மதுரைக்காஞ்சி யென்னும் செந்தமிழ்க் கலத்தில் மழையும் நாணப் பெய்தளித்த பழந் தமிழமுதம் இம்மண் ணும் விண்ணும் உள்ளவரை தமிழ்மக்களெல்லாம் மாந் திக்களிக்கும் பெருவெள்ளமாகப் பெருகிக்கொண்டே இருக்கின்றது. ஆம், நாம் பெற்ற அமுதசுரபி அது.

சங்கநூற்களிற் றக்க பயிற்சியின்றிப் பிற்கால நூல் கள் ஒன்றிரண்டில் தேர்ச்சிபெற்ற அன்பர் சிலர், சங்கத் தமிழ்நடை இக்கால மக்கள் உச்சரித்துப் படித்தற்கும் உதவாத சாத்தமிழ் எனச் சாற்றி நகைத்துத் தம் வெண் மையைப் புலப்படுக்கின்றனர். நூல்நயமெல்லாம், அக வின்பம் போல்வதோர் அருமைப்பாடாக, ஒருவன் தானே பயின்று காண்பதன்றிப் பிறர் காட்டுவதால் எய்தப்படுவ தன்று. எனினும் சிலநூற் பயிற்சியேனுமுடைய அன் ணர்க்குச் சங்கத்தமிழின் அருமைக்கும் பெருமைக்கும் ஒன்று காட்டுவாம்.

அரிச்சந்திர புராணத்தில், கௌசிகன் இறுதியாக வந்து அரிச்சந்திரனிடமும் சந்திரமதியினிடமும் பொய் யுரைத்துப் பிழைத்துப்போம்படி கற்பிக்கின்றான். அப் போது, அவ் வீரவேந்தனும் மங்கையும் அவனடி வீழ்ந்து உரைக்கும் பதிலில் ஒரு செய்யுள்:

> 'பதியி ழந்தனம், பாலனை இழந்தனம், படைத்த
> நிதியி ழந்தன, மினியெமக் குளதென நினைக்கும்
> கதியி ழக்கினுங் கட்டுரை இழக்கிலே மென்றார்,
> மதியி ழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.'

இனி, கவிச்சக்கரவர்த்தியின் வாக்கில், மாயாசனகப் படலத்தில் சீதை கூற்று:

'வழிகெட வரினும் தந்தம் வாழ்க்கைதேய்ந் திரினும் மார்பம்
இழிபட அயில்வேல் வந்து இழிப்பினும் ஆன்றோர் கூறும்
மொழிகொடு வாழ்வ தல்லால் மொழிகெடப் புறநின் றூர்க்கும்
பழிபட வாழ்கிற் பாரும் பார்த்திவ ருளரோ பாவம்.'

'நீயுநின் கிளையு மற்றிந் நெடுநில வரைப்பு நேரே
மாயினு முறைமை குன்ற வாழ்வெனோ வயிரத் திண்டோள்
ஆயிர நாமத் தாழி யரியினுக் கூடிமை செய்வேன்
நாயினை நோக்கு வேனோ நாண்துறந் தாவி நச்சி.'

குகையிலிருந்து வெந்துருகும் பொன்போல், சோதனைத் தீயின் ஆற்றா வெம்மையால் உள்ளங்கனன்று தம் மனக் கோள் உரைக்கும் மாற்றங்கள் இவை. கதையில்வரும் தன்மைக் கூற்றுகளின் இவற்றினும் விஞ்சிய வேகத்தில் அவற்றைக் கூறுத லொண்ணாது. இனி முன்னிலையில் வைத்து, தமிழ்மன்னன் ஒருவனது பூட்கையினை மருதனார் உரைப்பதைக் கேண்மின்.

'உயர்நிலை யுலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
பொய்சேண் நீங்கிய வாய்நட் பினையே,
முழங்குகட லேணி மலர்தலை யுலகமொ
டுயர்ந்த தேஎத்து விழுமியோர் வரினும்
பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந்தொழு கலையே.
தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழிதமக் கெழுக வென்னாய், விழுநிதி
ஈத லுள்ளமொடு இசைவேட் குவையே.'

இவை செய்யுளடிகள் தாமா, அல்லது மழைக்காலத்தில் காட்டியாற்றில் நுங்கு நுரையுமாகப் பொங்கிவரும் பெரு வெள்ளப் போக்கா? மீண்டும் ஓர் முறை படித்துப் பாருங்கள். எதுகை மோனை முதலிய சொல்லணிச் சிறப்புக்களின்றிச் செந்தொடையி லமைந்து கிடப்பன இவ்வடிகள். எனினும், தனித்தமிழ்க் காலத்தில் வாழ்ந்த நம் தமிழ் முன்னோருடைய வாய்மையும் தூய்மையும், வண்மையும் திண்மையும், எளிமையும் பெருமையும் இவ்வடிகளில் மிளிர்வதையும்; இப்பண்புகளையுடைய நெடுஞ்செழியனைப் போன்று இவை பெருமிதப்பீடு நடையுடன் கவித்துச் செல்வதையும் சொல்தோறும் உணர்கின்றோ மன்றே.

இப்பொருள் பற்றியதோர் கவியினை இன்று செய்து முடிப்பல் என்று மூச்சடக்கி இருந்து, தமிழினை வலிந்து கட்டியீர்த்துக் காரிகை வகுக்கும் கவிச் சட்டத்தில் செறிக்கும் பொய்ந்நாப் புலவர்க்கும், இராக்கத மணம் புணர்ந்து காமச்சுவை நுகர்ந்தேமெனக் களிப்புறுங் கயவர்க்கும் வேறுபாடு இல்லை. இவர் எதுகை மோனை, யமகம் திரிபு அமைத்து ஆக்குவனவும் பலப்பல, அவற்றைப் போற்றுவாரு மிகப்பலர். உண்மை நூல்களைத் தேர்ந்து ஊன்றிப் படிப்பார் மிகச் சிலர். இது இற்றைப் போக்கு. ஆனால் இலக்கணப் போலியன்றி, வேறு போலி இல்லாத சங்க காலத்தில், தாம் வேறு தமிழ் வேறு என்ற துவிதநிலையற்று, நுவலப்படும் நிகழ்ச்சிகளினும் பாத்திரங்களின் உள்ளத்தினும் உயிரினும் சென்று கலந்து, மூச்சுவிடுவதுபோல எளிதாகப் பாடுவோரே புலவர் என மதிக்கப்பட்டனர். அவரைப் பொய்யில் புலவரென்றும், செந்நாப் புலவரென்றும் கூறுப. அந்நல்லினத்தைச் சேர்ந்த நம் மருதனாரது பொய்யில் புலமைக் கூற்றுக்கு இரண்டு எடுத்துக்காட்டுக்கள் காட்டி இக்கட்டுரையினை முடிப்பாம்.

பாண்டிய மன்னனது போர்க்களம். அவனுடைய நால்வகைப் படைகளும் போரிலே முனைகின்றன. தாமும் அப்போர்க்களத்திற்குச் சென்று, அப்படைகளிலுள்ள யானை, குதிரை, வீரர் முதலிய யாவர் உள்ளத்தினும் புக்குப் புலவர் மருதனார் ஆற்றும் கவிப்போரைப் பாருங்கள் :

'விழுச்சூழிய விளங்கோடைய
கடுஞ்சினத்த கமழ்கடாஅத்து
அளறுபட்ட நறுஞ்சென்னிய
வரைமருளு முயர்தோன்றல
வினைநவின்ற பேர்யானை
சினஞ்சிறந்து களனுழக்கவும்
மாவெடுத்த மலிகுரூஉத்துகள்
அகல்வானத்து வெயில்கரப்பவும்
வாம்பரிய கடுந்திண்டேர்
காற்றென்னக் கடிதுகொட்பவும்

வான்மிகு மறமைந்தர்
தோன் முறையான் விறுமுற்றவும்
* * *
பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன்'

தண்டமிழ்ச் சொற்களிற் கடும்போர் முழக்கம் கேட்கின்றது! வேல் வாள் வீரரேயன்றி நால்வாய்க் கரிகளும் பாய்மாப் பரிகளும் மதங்கொண்டு தாக்கி அழிக்கின்றன. அச்சமும் ஆர்வமும் கலந்த உணர்ச்சியுடன் நாமும் அப்போரைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, பாண்டியன் வெற்றிமாலை புனைந்து வெல்படை நாப்பண் நெடியோனைக நிமிர்ந்து நிற்கின்றான். எல்லாம் எட்டுப்பத்து அடிகளில்! மருதனாரின் பொய்யா வாக்கின் திறம் அது.

அடுத்த எடுத்துக்காட்டு: மதுரைமாநகரத்தில் மாலைக் காலம் வருகின்றது. ஞாயிறு மேற்றிசையில் மூழ்கி விட்டான். கணவரைப் பிரிந்து, கூட்டத்தை நயந்திருக்கும் கோதைநல்லார்க்கெல்லாம் நோய் கைம்மிகுகின்றது. பதினாறு கலைகளும் நிரம்பியவனாய், பாண்டியர்தம் குல முதல்வனாகிய திங்கள் குணக்கில் எழுந்து இரவைப் பகலாக்குவது போன்று நிலாவிரிக்கின்றான். இனியும் மதுரை நகரத்து அம்மங்கையர் நிலாமாடத்தே தனித்து நின்று தவிப்பது இளகிய மனமுடைய மருதனார்க்குப் பெருந் துன்பம் செய்கின்றது. எனவே, அம்மங்கையர்தம் காதலர்கள் நாமும்' அறியாமல் அம்மங்கையர்கள் தாமும் அறியாமல் தத்தம் இல்லங்களுக்கு வந்து விடுகின்றனர். உடனே அம்மங்கையர்கள் மனங்கிளர்ந்து எத்துணை ஆத்திரம் ஆத்திரமாகத் தம்மை அணிசெய்து கொள்கிறார்கள்!

'நாண்முதிர் மதியந் தோன்றி நிலாவிரிபு
பகலுரு வுற்ற இரவுவர, நயந்தோர்
காத லின்துணை புணர்மா ராயிதழ்த்
தண்ணறுங் கழுநீர் துணைப்ப, இழைபுனையூஉ
நன்னெடுங் கூந்த னறுவிரை குடைய,
நரந்த மரைப்ப, நறுஞ்சாந்து மறுக,
மென்னூற் கலிங்கங் கமழ்புகை மடுப்ப'
* *

தம் காதலரைக் கூடி இன்பம் நுகர்தல் வேண்டுமென்று அவ்விளம்பெண்களது மனத்தில் துடித்த துடிப்பு, மருதனார் மனத்திலும் சென்று துடிக்க, அத்துடிப்பின் எதிரொலியாக இவ்வடிகளின் ஒவ்வொரு தொடரும் துடிப்பதைக் காண்க.

பொய்யில் புலவர் கிடைப்பது அருமையாயிருப்பது போன்று, அன்னார் புலமையை அறிந்து அவரைப் போற்றுவார் கிடைப்பதும் அருமையே. 'மீண்டும் நான் ஓர் கவியாகவே பிறக்க நேர்ந்தால், கவிச்சுவை யுணரா மூழுமக்களிடம் சென்று கவிசொல்லும் சிறுமையை என் தலையில் எழுதாதே, இறைவா' என்று வரங் கேட்டான் காளிதாசன். மாங்குடி மருதனார்க்கு அச்சிறுமை நேர்ந்ததில்லை. குடபுலவியனார், கல்லாடனார், இடைக்குன்றூர் கிழார் ஆகிய வேறு புலவர்பெருமக்களும் தன்னைப் பாடியிருப்பினும்கூட, அவருள் முதலிடத்துவைத்துப் பாராட்டத் தக்கவர் நம் மாங்குடிகிழாரே என்று நெடுஞ்செழியன் நன்குணர்ந்திருந்தான். ஆதலின், அவன் தான் கூறிய வஞ்சினக்காஞ்சியில்,

'ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் நிலவரை.'

என்று அவரைப் பாராட்டிப் போந்தான்.

உலகும் தமிழும் உள்ளளவும் மருதனாரும் உளராவர். மதுரைக்காஞ்சியால் மதுரத்தமிழ் தந்த மருதனாரை அன்று அந்நெடுஞ்செழியன் வாழ்த்தினான். இன்றும் என்றும் தமிழுலகம் அவரை வாழ்த்தாநிற்கும் என்பது ஒருதலை.

தமிழ் வெல்க!

எ. நெடுநல் வாடை

[வித்துவான் அ. நவநீதகிருஷ்ணன், நெல்லை]

பழந்தமிழ்ப் பத்துப்பாட்டுள் ஏழாவதாக இலங்கும் இனிமைமிக்க 'நெடுநல் வாடை' யென்னும் நீடிய புகழ் மணம் பரப்பும் பொற்புடைய பாடலைப் புகன்றருளிய புலவர்பெருமான், முருகன் அருள்பெற்ற முத்தமிழ்க் கவிஞராகிய நக்கீரர். இக்கவிஞர், தமிழ்ப்பெருங் கடவுளாகிய தண்ணருள் முருகன் இன்னருளைப் பெற்ற பெருமையர் என்பது இவர் அருளிச்செய்த திருமுருகாற்றுப் படையென்னும் தெய்வநூலாற் புலனாகும். அந்நூல், பத்துப்பாட்டுள் தலைமைப்பாவாக வொளிரும் தகைமை யொன்றனாலேயே இந் நல்லிசைப் புலவரின் எல்லையற்ற புலமைத்திறனும் புலனாகும். செந்தண்மை மிக்க அந்தணாளராய்ச் சீரிய தமிழ் வீரியத்துடன் விளங்கிய பேரறிவாளர் நக்கீரர் என்பது, செக்கர் வார்சடைப் பெம்மான் சிவனொடு வாதித்து 'நெற்றிக்கண்ணும் கற்றைச்சடையும் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே' யெனச் சாதித்த வெற்றித் திறனால் புலனாமன்றோ! முருகனை யுணர்ந்து உள்ளம் உருகி யுருகி ஆற்றுப்படை பாடிப் போற்றிய திறத்தான், இப்புலவர் பெருமானது நலங்கள் பலவற்றுள் தலைசிறந்த பிறர் நலம் பேணும் பெருந்தகைமை — தனக்கென வாழாத் தகையுடைமை புலனாகுமன்றோ!

பல்லாற்றானும் தலைசிறந்த நல்லாற்றல் படைத்த இந் நாவலர் கோமானாகிய நக்கீரர், நெடுநல்வாடை யென்னும் இத்தனி நெடும் பாட்டால் முடியுடைத் தமிழ்ப்பேரரசன் ஒருவனைப் பரவுகின்றார். அவ்வரசனால் பெரிதும் ஆதரிக்கப் பெற்ற கவிஞராகிய நக்கீரர், அவனது பேராற்றலைத் தம் சொல்லாற்றலால் இவ்வுலகினுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இப்பாட்டால் புலவர், தம் புகழையும் தம்மைப் போற்றிய புரவலன் புகழையும் நிலவுலகில் நிலைபெறுமாறு செய்துவிட்டார். நெடுநல்வாடையை நினைந்துவிட்டால்

நக்கீரர், நம்கண்முன் — கருத்தின்முன் காட்சியளிக்கிறார். மாட்சிமிக்க பாட்டுடைத் தலைவனாகிய மன்னர் பெருமானும் உடனே தோன்றிவிடுகிறான்.

அந்த அரசன் யாவன்? நெடுநல்வாடையின் பாட்டுடைத் தலைவன் யாவன்? மாங்குடி மருதனார் பாடிய மதுரைக்காஞ்சிக்குரிய மன்னர்பெருமான். இளமைப்பருவத்தில் தலையாலங்கானத்திற் கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையோடு போர்செய்து, அவனைச் சிறைப்படுத்தியவன். அன்றிச் சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்பார் எழுவரையும் வென்ற திண்டிறல் வீர வேந்தன். வேள் எவ்வியின் மிழலைக் கூற்றத்தையும் பழைய வேளிருடைய முத்தூற்றுக் கூற்றத்தையும் வென்று கைக்கொண்டவன். மறக்கள வேள்வியும் அறக்கள வேள்வியும் ஆற்றியவன். புலவர்களிடத்துப் பொன்றாத பேரன்பு கொண்டவன். தலைமைக் குணங்கள் பலவுமுடையோன். நல்லிசைப்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க திண்ணிய புலமையாளன். தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் எனவும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எனவும் பாராட்டும் சீர்மிக்க பேர்களை யுடையவன். குறுங்கோழியூர் கிழார், குடபுலவியனார், கல்லாடனார், மாங்குடி கிழார், இடைக்குன்றூர் கிழார் முதலிய புலவர்கள் பல்லோரால் போற்றிப் பாடப்பெற்ற புரவலன்.

இத்தகைய பேரரசன், புவிச் செல்வத்துடன் கவிச் செல்வமும் பெற்ற பெரும் பேற்றையுடையவன்; சொல் வன்மை மிக்க நல்லிசைப் புலவன் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று — இவன் பாடிய பழந்தமிழ்ப் பாடல் ஒன்று இனிது காட்டுகின்றது.

வாழ்வார்க்கு வாட்டமின்றி நாட்டையாளும் மன்னனாகிய இச்செழியன், தனது கொழிதமிழ்ப்பாட்டில் தன் வாழ்க்கையின் உயரிய மூன்று குறிக்கோள்களைக் குறிப்பிடுகின்றான். ஒன்று: பகைவர்க்கு இடங்கொடாமல் வாழ்வது. மற்றொன்று: தன்கீழ் வாழ்வார்க்கு இடருண்டா

காத முறையில் ஒழுகுவது. இன்னொன்று: சான்றோர் பாராட்டி மகிழத்தக்க மாண்புடை நிலையில் நிற்பது.

'இம்மூன்று உயரிய கொள்கைகளில், முதல் கொள்கையுணர்வு, என்பால் இல்லாது ஒழியுமானால், பின் இரண்டனையும் யான் இழந்தேன் ஆகுக' என்று வஞ்சினம் கூறும் வகையில் அப்பாட்டு அமைந்திருக்கிறது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாடிய பாட்டுத்தான். பாட்டின் முழுக்கருத்தையும் பார்ப்போம்.

அவன் தனது நெஞ்சில் நிமிர்ந்த வீரவுணர்ச்சியோடு வஞ்சினம் கூறுகிறான். "என்னை நோக்கி, 'இவனது நாட்டைப் பெருமையாகப் பேசுவோர், எங்களால் எள்ளி நகையாடத் தக்கவர்; 'இவன் ஒன்றும் அறியாத சிறுவன்' என்று யான் உளம் வருந்தச்சொல்லி, நால்வகைப் படையும் உடையேம் யாம் என்று மிகுந்த வலிமைக்கு அஞ்சாமல், என்னோடு மாறுபடுகின்ற சினம் பெருகி என்னைப் புன்சொல் சொல்லி யிகழ்ந்த இவ்வரசரைப் போரில் அழியத் தாக்கி, அவரை முரசோடு ஒருங்கு கைப்பற்றுமற் போனேனானால், என் குடைநிழலில் வாழ்கின்றவர்கள் வேறு செல்லக்கூடிய நல்ல நிழல் காணமாட்டாமல், கொடியன் எம் அரசன் என்று கருதிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பழி தூற்றக்கூடிய கொடுங்கோல் மன்னனாக யான் ஆகுக; மாங்குடி மருதன் என்னும் சான்றோனை முதல்வனாகவுடைய புலவர்கள் எனது நிலப்பகுதியைப் புகழ்ந்து பாடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளும்படி எனது நிலைமை கெடுவதாக!" என்பது அவ்வரசனது ஆண்மை நிறைந்த நெஞ்சத்தெழுந்த வஞ்சினமொழி.

இதனால் இச்செழியர் பெருமானது சீரிய கொள்கைகள் பெருமிதத்தோடு விளங்குதல் காணலாம். பகைவர்க்கு இடங்கொடாது வாழும் வாழ்வைவிட, பின்னர்ப் பேசப்படும் இரு கொள்கைகளையும் மிகவும் மேன்மையனவாகக் கருதிக் காத்த காவலர் தலைவன் என்பது அவற்றின்மேல் வைத்து அவன் வஞ்சினம் கூறினமையால் தெரிகின்றதன்றோ!

அத்தகைய உயர்ந்த நோக்கங்களில், புலவர் போற்றும் பொற்புடைய — அற்புடைய நிலைமையில் ஒழுகுதல் பின்னும் உயர்ந்ததொன்றாகக் கருதினான் இத் திருவுடை மன்னன் என்றால், பண்டைநாளில் தண்டமிழ்ப் புலவர்க்கிருந்த சிறப்பும் செல்வாக்கும் எத்துணை யுயர்ந்தனவென்பது வெள்ளிடைமலை.

'ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை'

என்பது அப்புவியரசனது வீரப் பொன்மொழி.

புலவர் பெருமக்கள், தன்னையும் தன் நாட்டையும் புகழ்ந்து பாடும் வகையில் ஒழுகுதலே உயரிய வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொண்டு, நாட்டைக்காத்த காவலனும் நல்லிசைப் பாவலனும் ஆகிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது சிறப்பைக் குறிப்பிடும் — பேராண்மையைப் புலப்படுத்தும்பாட்டு நெடுநல்வாடை. புலவர் தலைவராகிய நக்கீரரது நாவன்மையையும் பாவன்மையையும் விளக்கி நிற்பது நெடுநல்வாடை. செழியன், தான் பாடிய சீரிய செந்தமிழ்ப் பாட்டில் காட்டியுள்ள கவினுறு நோக்கங்களைக் கவியரசர் நக்கீரர், அப் புவியரசன்பால் பொய்ம்மையல்ல—உண்மையாகவேயுள்ளன வென்பதைக் கண்டு, தமது கூரிய அறிவுத்திறன் விளங்கக் கூறுகின்ற — மாறிலா நீடிய மகிழ்ச்சி தரும் பாட்டு நெடுநல்வாடை.

நாற்றிசைக் காற்றையும் வெவ்வேறு பெயரான் வழங்கும் நாம், வடதிசையினின்று வீசும் காற்றை வாடையென்று வழங்குகின்றோம். நக்கீரர், தம் பாட்டினிடையில் இதனை 'வடந்தைத் தண் வளி' என்றே வாயாரக் கூறி மகிழ்கின்றார். 'வடந்தைத் தண் வளி' என்னும் இச் சொற்றொடர்தான் நெடுநல்வாடைப் பாட்டிற்கே உயிர்நிலையான இடம் என்று அறிஞர் கருதுவர்.

பொதியிலில் பிறந்து தமிழொடு சிறந்து மெல்லென வீசும் தென்றலை, இனிய தென்றல்—நல்ல தென்றல் என்

றெல்லாம் சொல்லி எல்லோரும் மகிழ்வர்; நாமும் மகிழ்வோம். ஆனால், வாடையென்றால் மூடுதற்குத் தடித்த ஆடையையும் காய்தற்கு அழல் நெருப்பையும் ஆத்திரத்தோடு தேடும் இயல்புடைய நாம், அந்த வாடையை நல்வாடையென்றோ—நெடுநல்வாடையென்றோ சொல்லிமகிழ எள்ளளவும் உள்ளங்கொள்ளமாட்டோம். வாடையால் வாடிய வண்டமிழ்ப் புலவர் ஒருவரைப்பற்றி நாம் நன்கு அறிந்திருக்கிறோமல்லவா?

சத்திமுற்றப் புலவர், 'எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில், ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து, கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக், காலது கொண்டு மேலது தழீஇப், பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென வுயிர்த்த ஏழையாள'னாய்ப் பீழையுற்றதை அவர் வாயிலாகவே தமிழுலகம் அறிந்துள்ளதன்றோ! அங்ஙனமிருக்க, வாடைக்கு நம் புலவர்திலகமாகிய நக்கீரர், நல்வாடையென்றும், நெடுவாடையென்றும் அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறியது பொருத்தமாகுமாவென்பதைச் சிறிது நோக்குதல் வேண்டும்.

இப்பெயர் பண்புத்தொகையாய் நெடிதாகிய நல்ல வாடையென விரியும். தலைவனைப் பிரிந்திருந்து வருந்துந் தலைவிக்கு ஒருபொழுது ஒரூழிபோல நெடிதாகிய வாடையாயிற்று. அகத்தொடுங்கிப் போகம் நுகர்வார்க்குச் சிறந்த காலமாயினும், அரசன் போகம்வேண்டிப் பொதுச் சொற்பொறானாய் அப்போகத்தில் மனமற்று வேற்றுப் புலத்துப் போந்திருக்கின்ற இருப்பாகலின், அவற்கு நல்லதாகிய வாடையாயிற்று. இங்ஙனம் அரசனைப் பிரிந்து வருந்தும் அரசிக்கு நெடிதாகவும், பகைப்புலத்து வெற்றி கருதிச்சென்ற வீர மன்னனுக்கு நல்லதாகவும் விளங்கும் இயல்பையுற்றது அவ்வாடையாதலினாலே, புலவர் அதனை 'நெடுநல்வாடை' யெனப் பெயர்தந்து போற்றினர்.

புலவர், இப்பாட்டைச் சொற்றவையை நோக்கிப் பரவுகின்ற கோதை மாதினள் ஒருத்தியின் கூற்றாக வைத்துப்பாடி மகிழ்கின்றார். தாமே உள்ளத்தால் அப்பெண்

னாக மாறிநின்று பெருந்தமிழ்ப்புலவர் பேசத் துவங்குகிறார். அம்ம! கேட்பாயாக! என்றார், கொற்றவையை நோக்கி.

> 'புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவைக்கு
> இன்னா அரும்படர் தீர விறல்தந்து
> இன்னே முடிக! தில் அம்ம!'

என்று பெண்மையுள்ளம் பேசுகிறது.

தன்னைப்போன்ற பெண்ணொருத்தி—தனது தலைவி, இன்னுயிர்க் கணவனைப் பிரிந்து பெரிதும் வருந்துகிறாளே என்ற எண்ணத்தால், "அவள் வருத்தந்தீரப் போர் கருதிச்சென்ற புரவலன், பெருத்த வீரவெற்றியுடன் இனிது போர்முடித்து மீள்வானாக! அதற்கு, இறைவியே! நீ அருள்புரிதல் வேண்டும்" என்று போர்த்தெய்வமாகிய கொற்றவைபால் வெற்றிவரம் வேண்டுகின்றாள்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், தன்னை இகழ்ந்து கூறிய இகலரசர் எழுவரைப் போரில் எதிர்த்து முறியடித்து வெற்றிபெறுதற்குப் பெரும்படையுடன் தலையாலங்கானம் என்ற இடத்தையடைந்தான். படைகள் தங்குதற்குப் பாசறை—பாடிவீடுகளையமைத்தான். போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. வெற்றியின் எல்லையை இன்னும் அரசன் காணவில்லை. அறப்போர் ஆற்றிய ஆற்றல் மிக்க தமிழரசருள்ளே இராப்போர் இராப்போராயிற்றுப் போலும்.

> 'பேராண்மை யென்ப தறுகண்ஒன்று உற்றக்கால்
> ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு'

என்பதன்றோ பழந்தமிழர் கண்ட படைவீரம்! அதனால் நள்ளென்யாமத்தும் பள்ளிகொள்ளானாய்ப் பலரொடு முரணிய பாசறைக்கண் சிலரொடு திரிதருகின்றான் அந் நெடுஞ்செழியன்.

இங்ஙனம் செழியன் போர்த்தொழிலை மேற்கொண்ட காலம் எத்தகையது? அதுபோழ்து அவ்வரசர்பெருமானாகிய தலைவனைப் பிரிந்த கோப்பெருந்தேவி எந்நிலையுற்ற

னள்? அவளது பிரிவாற்றாமையைத் தணிக்க முயன்றாராகிய தாயரும் தோழியரும் செய்தன யாவை? என்பன போன்ற செய்திகளையெல்லாம் தெரிவிக்கின்ற முறையில் செல்லுகின்றது இத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டாகிய நெடுநல் வாடை.

கூதிர்க்காலம்:—பருவம் பொய்யாது மழையைப் பொழியும் மேகம் உலகெல்லாம் குளிரும்படியாகத் தான் கிடந்த மலையை வலமாகச் சுற்றி எழுந்து கார்காலத்து மழையைப் பெய்தது. அம்மழை வெள்ளத்தை வெறுத்த இடையர், தாம் மேய்த்த எருமைகளையும் ஆடுகளையும் பசுக்களையும் மேட்டுநிலமாகிய முல்லைநிலத்தே மேயவிட்டனர். ஊர்க்கு அண்மையில் மேய்த்து ஊரில் தங்கிய இடையர், தாம் பழகிய நிலத்தைக் கைவிட்டுப்போம் தனிமையினாலே—ஊரில் தங்காமையினாலே வருத்த மடைந்தனர். தம் உடம்பிடத்தே கொண்ட பெரிய குளிர்ச்சி வருத்துகையினாலே பலருங்கூடிக் கையை நெருப்பிலே காய்த்தி, அக் கையிடத்திலே கொண்ட வெம்மையைக் கவுளிலே (கன்னம்) சேர்த்தலையுடையராய்ப் பற்பறைகொட்டி நடுங்கினர். விலங்குகள் மேய்தற்றொழிலை மறந்து ஒடுங்கின. குரங்குகள் குளிர்ச்சி மிகுதியால் கூம்பியிருந்தன. மரங்களிலே தங்கும் பறவைகள், காற்று மிகுதியால் நிலத்தே வீழ்ந்தன. பசுக்கள் குளிரின் மிகுதியால் கடியவாய் உதைத்துக் கன்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது தவிர்த்தன. இத்தகைய கூதிர்க்காலம் மலையைக் குளிர்ச்சி செய்யுமாறு போன்று விளங்கிற்று.

சிறிய கொடியினையுடைய முசுட்டையில் திரண்ட புறத்தையுடைய வெண்மையான பூக்களும், பொன் போன்ற நிறத்தையுடைய பீர்க்கம் பூக்களும் சிறுதாறுகள் தோறும் மலர்ந்து விரிந்தன. வேகமாய் ஓடின நீரினின்றும் ஒரு கால்பற்றிக் கயல்மீன்கள் அற்ற நீர்க்கு எதிரே வந்தன. மழையாலே வருந்தி, அது சிறிது விட்டவளையிலே வெளிப்போந்த பசிய காலையுடைய—மெல்லிய சிறகுகளையுடைய கொக்குத் திரளும், சிவந்த வரியினை

யுடைய நாரைகளும், கரிய வண்டலிட்ட சேறு பரந்த ஈரத்தினையுடைய வெள்ளிய மணலையுடைய எவ்விடங்களிலு மிருந்து அக்கயல்மீன்களைத் தின்றன. மிகப்பெய்தலே தனக்கு இயல்பாகவுடைய மிகுதியாக எழும் வெள்ளிய மேகம், அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தே சிறு துவலையாகத் தூவ, மேற்கற்கும் முறைமையில் சிறு துளிகளைத் தூற்றிக் கொண்டிருந்தது. இங்ஙனம் கூதிர்க்காலம் விளங்கிற்று.

அழகிய இடத்தையுடைய அகன்றவயற்கண் நிறைந்த நீராலே மிக்கெழுந்த வளவிய இலையினையுடைய நெல்லி னின்றும் புறப்பட்ட கதிர்கள் முற்றி வளைந்தன. பெரிய அடியினையுடைய கமுகினது நீலமணியையொத்த கழுத் திற். கொழுவிய மடலிடத்துப் பாளைவிரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட தாறுகளில், தெளிந்த நீரை உள்ளேயுடைய பசிய காய்கள், நுண்ணிய நீர்தான் திரளும்படியாக வீங் கிப் பக்கந்திரண்டு இனிமை கொள்ளும்படி முற்றின. முன்பு விரவினபூக்கள் செறிதலைத் தன்னிடத்தேகொண்ட உச்சியினையுடையவாகிய அகன்ற பொழில்களில், குளிர்ச் சியைத் தம்மிடத்தேகொண்ட கொம்புகள் ஏற்றுகின்ற நிறத்தையுடைய மழைத்துளிகள் இடையறாமல் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. இத்தகைய பொழில்கள் சூழ்ந்த உயர்ந்த மாடங்களையுடைய வளப்பம் வாய்ந்த பழைய வூரில், யாறுகிடந்தாற்போன்ற அகன்ற நெடிய தெருக் கள் திகழ்கின்றன.

அத்தெருக்களிலே, தழைவிரவின மாலையினையும், பருத்த அழகிய வலியினையுடைய இறுகின தோளினையும், முறுக்குண்ட உடம்பினையும், நிரம்பின மெய்வலியினையு முடைய மிலேச்சர், வண்டுகள் மொய்க்கும் கள்ளையுண்ட மகிழ்ச்சிமிக்குச், சிறுதுவலையாகிய தண்ணிய துளிகட்கு அஞ்சாராய், முன்னும் பின்னும் தொங்கலாகவிட்ட துகி லினையுடையராய்த், தாம் விரும்பிய இடமெல்லாம் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

வெண்மையான சங்குவளை இறுகின முன்கையினை யுடைய மெத்தென்ற பணை (மூங்கில்) போலும் தோளினை

யும், மெய்ம்முழுதும் கட்புலனாய்த் தோன்றுகின்ற மெத்தென்ற சாயலினையும், முத்தையொத்த பல்லினையும், பொலிவுமிக்க மகரக்குழையணிந்த அழகிற்குப் பொருந்தின உயர்ந்து தோன்றும் அழகும் குளிர்ச்சியுமுடைய கண்ணினையும், சிறந்து விளங்கும் மடப்பத்தினையுமுடைய மகளிர், பூந்தட்டிலேயிட்டு வைத்த பசிய காம்பினையுடைய பிச்சியினுடைய அலரும் செவ்வியையுடைய அரும்பினது அழகிய இதழ்கள், பகற்பொழுதைக் கடந்து விரியும் பருவம் விளக்கி மணக்கையினாலே, அந்திக்காலம் வந்துற்றதை யறிந்தனர். இரும்பாற் செய்த தகளியிலே நெய்தோய்ந்த திரியைக் கொளுத்தி விளக்கேற்றினர். நெல்லையும் மலரையும் தூவி, இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்கினர். இங்ஙனம் வளப்பம் வாய்ந்த அங்காடித் தெருவெல்லாம் மாலைக்காலத்தை மகிழ்ந்து கொண்டாடினர்.

இராக்காலமும் பகற்காலமும் தெரியாமல் மயங்குகையினாலே, மனையின்கண்ணே யிருக்கும் புறவினுடைய செங்காற்சேவல், தான் இன்பநுகரும் பெடையோடு மன்றிலே சென்று இரைதேடி யுண்ணாமல் செயலற்றுக், கொடுங்கையைத் தாங்கும் பலகைகளிலே பறவாதிருந்து, கடுத்த கால் ஆறும் படி மாறி மாறி யிருந்தன. காவலையுடைய அகன்ற மனைகளில் சிறியராகிய குற்றேவல் வினைஞர், கருங்கொள்ளின் நிறத்தையொத்த நறிய சாந்தரைக்கும் அம்மியிலே, கத்தூரி முதலிய பசுங்கூட்டரைத்தனர். வடநாட்டிலுள்ளார் கொண்டுவந்த வெண்ணிறத்தையுடைய சந்தனக்கல், தென்றிசைச் சந்தனத்தோடே பயன்படாமல் கிடந்தது.

மகளிர் குளிர்ச்சி மிகுதியால் தம் கூந்தலிடத்து மாலையிட்டு முடியாராய், மங்கலமாகச் சில மலரிட்டு முடிக்க விரும்பினர். அதன்பொருட்டுத் தண்ணிய நறிய மயிர்ச்சந்தனமாகிய விறகிலே நெருப்பையுண்டாக்கி, அதிலே கரிதாகிய வயிரத்தையுடைய அகிலையும், வெள்ளிய கண்டசருக்கரையையும் கூட்டிப் புகைத்துக் கூந்தலுக்கு ஊட்டினர். கையால் புனைதல் வல்லவனாலே அழகுபெறப் பண்

ணின சிவந்த நிறத்தையுடைய விசிறிகள் உறையிடப்பட்டுச் சிலந்தியினது நூலாற் சூழப்பட்டனவாய் வளைந்த முளைக்கோலிலே தொங்கின. வானளாவிய மாளிகையின் மேலிடத்து, இளவேனிற்காலத்துத் துயிலும் படுக்கைக்குத் தென்றற்காற்றைத் தரும் பலகணியிலே நின்று உலாவல் ஒழிய, சிக்கென்ற நிலையினையுடைய இரண்டு கதவும் தம்முட்பொருந்தித் தாழிட்டுக் கிடந்தன.

கல்லென்னும் ஓசையினையுடைய மழைத்துளிகளை வாடைக்காற்று எங்கும் பரப்புகையினாலே, இளையோரும் முதியோரும் குவிந்த வாயையுடைய கரகத்தில் உள்ள தண்ணீரைக் குடியாராய்ப், பகுத்தாற்போன்ற வாயையுடைய இந்தளத்தில் (தூபமுட்டி) இட்ட செந்நெருப்பின் வெம்மையை நுகர்ந்தனர். ஆடற்றொழிலையுடைய மகளிர் தாம் பாடுகின்ற பாட்டு, யாழிசைக்கு இயையுமாறு நரம்பைக் கூட்டுதற்கு விரும்பினர். குளிர்ச்சியாலே தன் நிலை குலைந்த இனிய குரலாகிய நரம்பைப், பெரிய எழுகின்ற முலையின் வெப்பத்தே தடவிக், கரிய தண்டினையுடைய சிறிய யாழைப் பண்ணிற்கு முறையிலே நிறுத்தினர். கணவரைப் பிரிந்த மகளிர், பிரிவாற்றுமையால் கலங்கிவருந்தக், காலமழை செறிந்து கூதிர்க்காலமாய் நிலைபெற்றது.

மன்னன் மாளிகை:—திசைகளிலே விரிந்த கதிர்களைத் திகழப் பரப்பின அகன்ற இடத்தையுடைய ஞாயிறு, மேல் திசைக்கட் செல்லுதற்கெழுந்து, இரண்டிடத்து நாட்டின இரண்டு கோலிடத்தும் சாயாநிழலால் தாரைபோக ஓடுகின்ற நிலையைக் குறித்துக்கொள்ளுந் தன்மை தப்பாதபடி தான் ஒரு பக்கத்தைச் சாரப்போகாத சித்திரைத் திங்களின் மத்தியில் நின்ற பத்து நாட்களுள், யாதோர் நாளில் பதினைந்தா நாழிகையிலே—நண்பகலிலே கால்கோள் சிறப்புச் (அங்குரார்ப்பணம்) செய்தனர். சிற்பநூலை யறிந்த தச்சர் நுட்பமாக நூலை நேரே பிடித்துத் திசைகளைக் குறித்துக் கொண்டனர். அத்திசைகளில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் வழிபட்டுப், பெரிய பெயரினையுடைய அரசர்க்கொப்ப மனைகளையும் வாயில்களையும் மண்டபங்கள் முதலிய

வற்றையும் வகுத்தமைத்தனர். இவ்விடங்களையெல்லாம் சேர வளைத்துக் கட்டிய உயர்ந்த மதில் விளங்கிற்று.

அம்மதிற்கண் அமைந்த வாயில், ஆணிகளும் பட்டங்களுமாகிய பரிய இரும்பாலே கட்டிச் சாதிலிங்கம் வழித்துப் பூசப்பெற்றது. தாழோடு அமைத்த சிறந்த இரு கதவங்களையுடையது. கைத்தொழில்வல்ல தச்சன் திறம்பட அமைத்தலினாலே, வெளியற்றுப் பல மரங்களும் தம்மில் இறுகச் சேர்ந்து உத்தரக் கற்கவியிலே செருகிய நெடிய நிலைகளையுடையது. உத்தரக் கற்கவி, நடுவே புதிய போதாய்ப்பூத்த குவளைப்பூவோடு திருமகள் குலவும் பிடிகளையும் தன்னிடத்தே அமைக்கப்பெற்றது. நிலைகள் வெண்சிறு கடுகப்பி நெய்யணியப் பெற்றன. மேலும் வெற்றிக்கொடிகளுடன் யானைகள் சென்று புகுதம்படி உயர்ந்த மலையை நடுவே வெளியாகத் திறந்தாற்போன்ற, கோபுரத்தையுடைய அகன்ற வாயில் ஆகும். கவரிமான்களும் குறுகிய கால்களையுடைய அன்னங்களும் தாவித் திரியும் வெண்மணல் பரப்பிய முற்றத்தினையுடையது அம் மன்னன் மாளிகை. திருமகள் நிலைபெற்ற குற்றமற்ற தலைமையினையுடையது.

பந்தியிலே நிற்றலை வெறுத்த அடர்ந்த பிடரி மயிரினையுடைய குதிரைகள் புல்லைக் குதட்டும் தனிமையை விளக்கும் குரல் மாளிகையின் ஓர்பால் எழுந்தது. அரசன், நிலாப்பயன் கொள்ளும் நெடிய வெள்ளிய நிலாமுற்றத்தினுள்ள நீர்வந்து வீழும், மீனின் அங்காந்த வாய்போன்ற வாயினையுடைய தூம்பு நிறைகையினாலே கலங்கி விழுகின்ற அருவியினோசை செறிந்து பெருகியது. மற்றொருபால் தழைத்த நெடிய பீலியொதுங்க மெல்லிய இயல்பினையுடைய செருக்கின மயில்கள், ஊதுகொம்பின் முழக்கமோவென மருளுமாறு இனியவோசையோடு ஆரவாரித்தன. செறிந்தமலையின் ஆரவாரம்போல இங்ஙனம் பலவொலிகள் பேராரவாரத்துடன் மன்னன் மாளிகையில் எழுந்தன.

அரசி தங்கும் அந்தப்புர மாளிகை:—சோனகர் பண்ணின சிறந்த வேலைப்பாடமைந்த பாவை, தன் கையிலே

ஏந்தியிருக்கின்ற வியப்பையுடைய தகளி நிறையும்படி நெய் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. தகளிக்கண் உள்ள பருந்திரிகளைப் பந்தங்களிலே கொளுத்திவைத்த விளக்குகள் விளக்கமான நிறத்துடன் மேனோக்கி யெரிகின்றன. தகளிக்கண் நெய்வற்றின காலந்தோறும்—விளக்கு ஒளி மழுங்கின காலந்தோறும், பலவாய் வேறுபட்ட இடமெல்லாம பரந்த இருள் நீங்குமாறு பாண்டியன் தான் நெய்வார்த்துத் தூண்ட வேண்டும். அவனையன்றிக் குற்றேவல் புரியும் ஆண்மக்கள் அணுகவாராத அரியகாவலையுடையது; பல கட்டுக்களையுடையது.

அக்கட்டுக்களின் நெடியசுவர்கள் மலைகளைக் கண்டாற்போன்ற உயர்ச்சியை யுடையன; மலைகளைச் சேர்ந்து இந்திரவில் கிடந்தாற்போன்று பல நிறமாய் வீழ்ந்துகிடந்த கொடிகளையுடையன; வெண்மையாக விளங்கும் சாந்து பூசப்பெற்றுப் பொலிவன. செம்பினாலே பண்ணினாலொத்த சிறந்த வேலைப்பாடுகள் அமைந்தன. நீலமணியைக் கண்டாற்போன்ற கருமையினையும் திரட்சியினையுமுடைய திண்ணிய தூண்களையுடையன. இத்தகைய வடிவழகினை யுடைத்தாகிய பல பூக்களையுடைய கொடியையெழுதிப், புதைத்த கருவோடே, பெயர்பெற்ற காட்சிக்கினிய நன்மைவாய்ந்த இல்லம்; கருப்பவில் (கருப்பக்கிருகம்)

அரசியின் கட்டில் அமைப்பு:—யானைத் தந்தத்தாற் செய்த கட்டில். நாற்பதியாண்டு முதிர்ந்த, முரசென்று மருளும் வலிய கால்களையும் உயர்ந்த அழகினையும், புகர் நிறைந்த மத்தகத்தினையுமுடைய, போரில் பொருதுபட்ட யானையினுடைய, தானே வீழ்ந்த கொம்பைக், கனமும் செம்மையுமொப்ப இருபுறத்தையும் செத்தித், தச்சன் கூரிய சிற்றுளியாலே செய்த, பெரிய இலைத்தொழிலை இடையே இட்டமைத்த கட்டில். பல நிறம் பிடித்த மயிர்களைப் புலி முதலியவற்றின் வரிகள் தோன்ற உள்ளே வைத்து, அதன்மேலே சிங்கம் முதலியவற்றை வேட்டையாடுகின்ற தொழில்களைப் பொறித்த தகடுகளைவைத்து,

முல்லைப்பூக்களையும் பிறபூக்களையும் நிறைத்துச் சாளரங்களாகத் திரிந்த தகடுகளை ஆணிகளாலே தைத்து, மூட்டுவாய் சிறந்த வட்டக்கட்டில். மெல்லிய நூல் அழகுபெறும்படி கோத்த முத்துவடத்தைக், கட்டிலின் நாலுபுறமும் கீழே விழத் தொங்கவிட்டுத், தன்னிடத்தே கட்டப்பெற்ற சிறந்த அகன்ற கட்டில். புலியினது வரியெழுதிய பொலிவு பெற்ற நிறத்தையுடைய கச்சாலே, நடுவுவெளியான இடமறையும்படி கோக்கப்பட்டுக், குற்றமற்ற கச்சுக்கட்டில் என்னும் பெரிய பெயரையுடைய கட்டில்.

அக்கட்டிலின் கால்கள், சூல் முற்றியசைந்த இயல்பினையுடையராகிய மகளிரது பால்கட்டி வீங்கின முலையையொப்பப், பக்கமுருண்டு திரண்ட குடத்தையுடையன. குடத்திற்கும் கட்டிலுக்கும் நடுவாகிய இடம் ஒழுக மெல்லிதாய்த் திரண்டு உள்ளிமுதல்போலும் வலியினையுடைய கால்கள். அத்தகைய கால்களைத் தன்னிடத்தே தைத்துச் சமைத்துப் பேரளவெய்திய கட்டில்.

அதன்மேல், சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேணம் உழுதூவி யென்ற ஐந்தும் தன்னுள் இணைதலிணைந்த படுக்கை மெல்லிதாக விரிந்து கிடக்கிறது. அப்படுக்கைக்கு மேலாகத் தம் பேட்டைப் புணர்ந்த அன்னச் சேவலின் தூயநிறத்தையுடைய சூட்டாகிய மயிர் பரப்பப்பட்டுள்ளது. அத்தூவிக்கு மேலாக அணைகளும் இட்டு வைத்துக், கஞ்சிமுறுக்கிய கழுவுதலுற்ற தூய் மடித்த ஆடை விரித்துத்துலங்குகிறது. செங்கழுநீர் முதலியவற்றின் இதழ்கள் அப்படுக்கையின்மேல் விரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசனைப் பிரிந்த அரசியின் நிலை:—முன்பு முத்தால் செய்த கச்சுச்சுமந்த பருத்த முலையினையுடைய பேரரசியின் மார்பிடத்தே, குத்துதலமைந்த நெடிய தாலிநாண் ஒன்று மட்டுமே கிடந்தது. அழகிய நுதலிடத்துச் சிலவாகிய மெத்தென்ற மயிர் ஒழுங்குசெய்யாமல் உலறிக் கிடந்தன. சிறிய இடத்தையுடைய தாளுருவியழுத்திய காதுகள், பெரிய ஒளியொழுகிய மகரக்குழையைக் கழற்றியமையால்

சிறிதே தாழ்ந்துள்ளன. முன்பு பொன்னாற் செய்த வளையல் கிடந்து தழும்பிருந்த, மயிர் ஒழுங்குபட்டுக் கிடந்த முன்கையிலே, வலம்புரிச்சங்கை யறுத்துப் பண்ணின வளையை அணிந்து, காப்புநாணைக் கட்டியிருந்தாள். வாளையினது பிளந்த வாயைப்போன்று முடக்கத்தை யுண்டாக்கிச் சிவந்த நிறத்தையுடைய முடக்கென்னும் மோதிரத்தைச் சிவந்த தனது விரலிடத்தே யிட்டிருந்தாள். முன்பு பூத்தொழிலையுடைய துகில்—பட்டாடை, கிடந்த உயர்ந்த வளைவினையுடைய அவளது அல்குலில், அழகிய மாசுபடிந்த நூலாற்செய்த புடைவையை உடுத்திருந்தாள். வண்ணங்களைக் கொண்டெழுதாத, வடிவைக்கோட்டின சித்திரத்தையொப்ப விளங்கினாள்.

சேடியர் செயல்:—பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் பெருந்தேவிக்கு அருந்துயிலுண்டாகுமோவென்று தோழியர், அவ்வரசியின் கழுவிச் செம்பஞ்சிட்டுப் பூண்களணியாத அழகிய அடியைத் தடவினர். அச்சேடியர் மாந்தளிர்போன்ற நிறத்தினையுடையர்; பரந்த சுணங்கினையுடையர்; அழகிய மூங்கில்போல் திரண்ட மெல்லிய தோளினையுடையர்; கச்சை வலித்துக் கட்டின, தாமரையரும்புபோலும் முலையினையுடையர்; வளைந்து நுடங்கும் இடையினையுடையர்; மெத்தென்ற தன்மையினையுடையர்.

செவிலியர் செயல்:—நரைகலந்த நறிய மெல்லிய மயிரினையும் சிவந்த முகத்தையுமுடைய செவிலித்தாயர், இவள் ஆற்றாவொழுக்கம் மிகுகையினாலே திரண்டுநின்று, பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியும் மெய்ம்மொழியுமாகிய உரைகள் பலவற்றையும் பலகாற் சொல்லினர். ‘இப்பொழுதே நினக்கினிய துணைவர் வருகுவர்’ என்று அவள் மனதுக்கினிய சொற்களைச் சொல்லினர். அங்ஙனம் கூறவும் அதற்குப் பொருந்தாளாய்க் கோப்பெருந்தேவி பெரிதும் கலங்கினள்.

திங்கள் மண்டிலம்கண்ட தேவி:—குடங்களைக் கடைந்து தைத்த சாதிலிங்கம் பூசின வலிய நிலையினையுடைய மேற்கட்டியிற் சேர்த்த திரண்ட கால்கள், கட்டிற்கால்களோடு

இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. மெழுகுவழித்த அம் மேற்கட்டியின் மேலே புதிதாக எழுதின உரோகிணியுடன் ஒளிரும் திங்கள்மண்டிலம் திகழ்ந்தது. அதனை அரசி உற்றுநோக்கினாள். திங்களோடு திரியாமல் நின்ற உரோகிணியைப்போல, யாமும் பிரிவின்றியிருத்தலைப் பெற்றிலேமேயென்று நினைந்து நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டாள். நீலப்பூப்போன்ற, தன் கண்களில் மல்கின நீர்த்துளிகளைச், சிவந்த விரலால் தெறித்து வருந்துகிறாள்.

கொற்றவையைப் பரவுவாள் விழைவு:—இங்ஙனம் தனிமையோடு துன்புற்றுக்கிடக்கும் அன்புமிக்க அரிவைக்குத் தீதாயிருக்கின்ற ஆற்றுதற்கரிய நினைவு தீருமாறு, வேந்தன் பாசறையிடத்திருந்து பொருகின்ற போர்த்தொழில், அவனுக்கு இனிதே வெற்றியைத் தந்து இப்பொழுதே முடிவதாக! இஃது எனக்கு விருப்பம்.

செழியனது பாசறைத் தொழில்:—ஒளிவிளங்கும் பட்டத்துடன் பொலிவுபெற்ற, போர்த்தொழிலைப் பயின்ற யானையின் நீண்டு திரண்ட பெரிய கை அற்று நிலத்தே புரளுமாறு, யானையை முன்னர்க்கொன்ற அருஞ்செயற் பெருவீரருடைய வாளினாற் போழ்ந்த சிறிய புண்ணைக் கண்டு பரிகரித்தற்குத் தான் இருக்கின்ற இடத்திற்குப் புறம்பே போந்து புரவலன் திரிதருகின்றான். உடன் வரும் வீரன் கையில் தாங்கிய விளக்கில் எரிகின்ற பருத்த கொழுந்து, வடதிசைக் கண்ணதாகிய குளிர்ந்தகாற்று (வாடை) அடிக்குந்தோறும் அசைந்து, தெற்கு நோக்கி யெழுந்து சாய்ந்த தலையினையுடையதாய் எரிந்தது.

வேப்பமாலையைத் தலையிலே கட்டின வலிய காம்பினையுடைய வேலைத்தாங்கிய, படைத்தலைவன், வேந்தன் முன்னர்ச் செல்கின்றான். அப்படைத்தலைவன் புண்பட்ட வீரரைப் புரவலற்கு முறைமுறையே காட்டுகின்றான். பின்னாக, மணிகளைத் தன்னிடத்தேயிட்ட பெரிய தாளினையுடைய குசையுடன் (கடிவாளம்) சேணம் அணிந்த பாய்ந்துசெல்லும் செலவினையுடைய செருக்குற்ற குதிரை

கள், கரிய சேற்றையுடைய தெருவிலே தம்மேலே படும் துளிகளை யுதறுகின்றன.

செழியன், தனது இடத்தோளினின்றும் நழுவி வீழ்ந்த அழகிய ஒலியலை—மேலாடையை இடப்பக்கத்தே யணைத்துக்கொள்கிறான்; வாளைத் தோளிலே கோத்த தறுகண்மையுடைய வீரன் ஒருவனது, தோளிலே வைத்த வலக் கையனாய் நடந்துசெல்கிறான். விழுப்புண்பட்ட வீரர்க்கு அகமலர்ச்சி தோன்ற முகமலர்ச்சியுடன் ஆறுதலளிக்கும் கனிந்த அன்பு குழைந்த கண்ணோட்டத்தைச் செய்கிறான். நூலாலே சட்டத்தைக் கட்டின முத்தமாலையினையுடைய கொற்றக்குடை, தவ்வென்னு மோசையுடன் அசைந்து பரக்கின்ற நீர்த்துளிகளைக் கரக்கின்றது. இங்ஙனம் பேராண்மை மிக்க பேரரசன் நள்ளென்னும் ஓசையையுடைய நடுவியாமத்தும் பள்ளிகொள்ளாமல் சில வீரருடன் பாசறையிடத்துப் புண்பட்ட வீரரைப் பரிகரித்துத் திரிதருகின்றான்.

'கூதிர்க்காலம்' என்ற தலைப்புத் துவங்கி இதுகாறும் கூறியனவெல்லாம், நச்சினார்க்கு இனிமையளிக்கும் உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர் நவின்ற உரையைத் தழுவிய உரைநடையாகும்.

புலவரின் இயற்கைப் பொருள் அறிவு:—தலைவனாகிய பேரரசனைப் பிரிந்து, கோப்பெருந்தேவி உள்ளங் குலைந்து வருந்துதற்குக் காரணமான கூதிர்க்காலத்தைப்பற்றிக் கூறப்புகுந்த கீரர்தம் பேரறிவுத் திறனை என்னென்று புகழ்வது! கூதிர்க்காலமல்லாத காலத்தே இக்கவிஞர் அருளிய நெடுநல்வாடைப் பாட்டை நினைந்தால்போதும். அக்கூதிர்க்காலக் காட்சிகள் எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நம் உள்ளக்கண்ணின் முன்னால் காட்சியளித்துக் கொண்டேயிருக்கும். அத்துணையழகிய முறையில் எத்தனையோ சொல்லோவியங்களைத் தீட்டிச் செல்கிறார் இத் தெய்வக் கவிஞர். இயற்கை வாழ்வு வாழ்ந்து, இயற்கையின்பந் துய்த்து, இயற்கையிலேயே பெரிதும் ஈடுபட்டுக் 'கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்'பைக்கண்டு கூறிய

இவ்வியற்கைப் புலவர் அமைக்கின்ற அரிய தமிழ்ச்சொல்லோவியங்கள், அவரது இயற்கைப்பொருள் அறிவுத்திறனை இனிது காட்டுகின்றன.

பருவமழை பொழிதல், இடையர் மேட்டுநிலத்தையடைதல், அவர்கள் குளிர்ச்சியால் நெருப்பிலே கையைக் காய்த்திக் கவுளிலே—கன்னத்திலே வைத்தல், பற்பறை கொட்டி நடுங்குதல், விலங்குகள் மேயாது ஒடுங்குதல், குரங்குகள் கூம்பியிருத்தல், பறவைகள் காற்றால் நிலத்தில் வீழ்தல், பசுக்கள் கன்றுகளை ஏற்காது காலால் உதைத்தல், முசுட்டை பீர்க்கு முதலிய கொடிகள் பூத்தல், கயல் மீன்கள் அற்றநீர்க்கு எதிரே வருதல், மழை சிறிது விட்டதும் வெளிவந்த கொக்கும் நாரையும் அம்மீன்களைப்பற்றியருந்துதல், மேகம் சிறு துளிகளைத் தூற்றிக்கொண்டேயிருத்தல், நெற்கதிர்கள் முற்றிவளைதல், கமுகின் தாறுகளில் காய்கள் முற்றியிருத்தல், பொழில்களில் மழைத்துளிகள் வீழ்ந்துகொண்டிருத்தல், ஆறு கிடந்தாற்போன்ற அகன்ற தெருக்களில் மிலேச்சர் கள்ளையுண்டு களித்துத் திரிதல், பிச்சியின் இதழ்கள் விரிந்து மணத்தலால் அந்திப்பொழுது வந்ததறிதல், அங்ஙனம் பொழுதறிந்து மகளிர் இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்குதல், மனைகளில் உள்ள புறாக்கள் பெடையொடு செயலற்றுக் கபோதகத்தலையிலே—பலகைகளிலே கடுத்தகால் ஆறும்படி மாறிமாறியிருத்தல், குற்றேவல் வினைஞர் சாததம்மியில் கத்தூரிக் கூட்டரைத்தல், சந்தனக்கல் பயனின்றிக்கிடத்தல், மகளிர் கூந்தலில் மங்கலமாகச் சில மலரேயிட்டு முடித்தல், கூந்தலுக்கு நறும்புகையூட்டுதல், விசிறிகள் மூலைக்கோலிலே உறையிடப்பட்டுக் கிடத்தல், மாளிகைகளில் பலகணிக் கதவங்கள் தாழிட்டுக் கிடத்தல், இளையரும் முதியரும் நெருப்பின் வெம்மையை நுகர்தல், ஆடல்மகளிர், யாழ் நரம்பைத் தம் முலைவெப்பத்தே தடவிப் பண்ணிற்கு முறையிலே நிறுத்தல், கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்துதல் ஆகிய இத்தனை கூதிர்க்காலக் காட்சிகளையெல்லாம் நேரில் கண்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுவிடாது நின்றுகூறும் கீரரது சீரிய

புலமைத்திறன் நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து இன்புறுதற்குரியதாகும்.

பாட்டிற் காணும் பழந்தமிழர் இயல்புகள் :—நக்கீரர், தம் மைக்காத்த தமிழரசன் பெருமையை வியந்து பாடும் இப் பழந்தமிழ்ப் பாட்டிலே தமிழரின் சிறந்த இயல்புகள் பலவற்றை வலியுறுத்துகின்றார். அவர் காட்டும் பழந்தமிழர் பண்புகள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

கூதிர்க்காலத்திலே மலர்கள் விரிதலைக்கண்டு பொழுதறிந்தனர்; அந்திப்பொழுது வந்ததும் அணிவிளக்கேற்றி நெல்லையும் மலரையும் தூவி, இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்கினர்; கூதிர்நாளில் கத்தூரி முதலிய நறுமணப் பொருளைப் பயன்படுத்தினர். மகளிர் கூந்தலுக்கு நறும் புகையூட்டிக் குளிர்ச்சியைப் போக்கினர்; மங்கலமாகச் சிலமலரே கூந்தலில் அணிய விழைந்தனர்; ஆடல்மகளிர் குளிர்ச்சியால் நிலைகுலைந்த யாழ்நரம்பைத் தம் முலைவெப்பத்தே தடவிப் பண்ணுற நிறுத்தினர். புதிதாக மனையமைப்பார் நல்வேளையில் கால்கோள் சிறப்புச்செய்தனர்; சித்திரைத் திங்களின் மத்தியில் நின்ற பத்துநாட்களில் ஏதேனும் ஓர் நாளில் பதினைந்து நாழிகையளவில்—நண்பகலில், கட்டும் மனைக்குக் கால்கோள் செய்தனர். உத்தரக்கற்கவியின் நடுவே இருபாற்பிடியொடு மிளிரும் திருமகள் வடிவை (கயலக்குமியுரு) யமைத்தனர். தமிழரசர், தம் மாளிகைகளில் கவரிமான்களையும் அன்னங்களையும் மயில்களையும் மிகுதியாக வைத்து வளர்த்தனர். யவனர் செய்த பாவைவிளக்குகள் அரசன் மாளிகையை அணி செய்தன. அரசியின் அந்தப்புர மாளிகை அரிய காவலையுடையதாயிருந்தது; இராப்பொழுதில் அவ்வந்தப்புரத்து, அரசனைத் தவிர வேறு எவரும் செல்லுதல் கூடாது. அந்தப்புர மாளிகையின் சுவர்கள் சிறந்த ஓவியங்களால் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும். அரசர் துயிலும் பள்ளியங்கட்டிலை நாற்பதியாண்டு முதிர்ந்த, பொருதுபட்ட களிற்றின், தானே வீழ்ந்த கொம்பைச் செத்தியமைப்பர்; அரசரது பெருவீரத்தை விளக்கும் அரிய ஓவியங்களுடன் அக்கட்

டிலையமைப்பர். அரசர் துயிலும் படுக்கையின்மேல் பேட்டைப் புணர்ந்த அன்னச்சேவலின் மெல்லிய தூவியைப் பரப்புவர். தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் மகளிர் தம்மை அணிசெய்துகொள்ளார். கட்டிலின்மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் விதானத்தில் உரோகிணியுடன் ஒளிரும் திங்கள்மண்டிலம் ஓவியமாகத் திகழும். போர்கருதிச் சென்ற அரசர் வெற்றியுற்றுவருமாறு மகளிர் கொற்றவையைப் பரவுவர். பாசறைக்கண் தங்கிய அரசன் இராப்பொழுதில் பள்ளிகொள்ளானாய் விழுப்புண்பட்ட வீரர்களை முகமலர்ச்சியுடன் பார்வையிடுவான். அங்ஙனம் பார்த்துப் பரிகரித்தற்குச் செல்லும் அரசன் நடந்தே செல்வான். படைவீரர்களை அடிமையென எண்ணும் மடமையுள்ளம் கொண்டவனாக மன்னன் விளங்கவில்லை.

அரசியின் நெட்டுயிர்ப்பு:—புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவையாகிய கோப்பெருந்தேவி, தான் பள்ளிகொள்ளும் கட்டிலின் மேற்காணும் விதானதகில் எழுதியுள்ள ஓவியத்தை நோக்கினாள். அவ்வோவியத்தில் திகழும் 'திங்களோடு திரியாமல் நின்ற உரோகிணியைப் போல யாமும் பிரிவின்றியிருத்தலைப் பெற்றிலேமே!' என்று நினைத்து அவற்றைப் பார்த்தாள்; நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டாள்.

> முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனொடு நிலைஇய
> உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா'

என்பன நக்கீரரின் சொற்கள்.

உரோகிணியுடன் ஒளிரும் திங்கள்மண்டிலத்தைக் கண்ட தேவி உள்ளக்கவலையொழிந்தாள்; ஆறுதல் அடைந்தாள். கலைச்சுவை யுணரவல்ல அக் கற்பரசி, ஓவியக்கலையின் உயர்வைக்கண்டு உள்ளங் களித்தாள். தலைவன் மேற்கொண்ட வினைபற்றி விளைந்த அச்சமெல்லாம் அடியோடொழிந்தது என்று, நெடுநல்வாடைத்திறனை ஆய்ந்து தெளிந்த அறிஞர்கூறும் கருத்து, நக்கீரர் கருத்துக்குப் பொருத்தமாகுமோ?

மேலும், அத்திறன் ஆய்ந்து தெளிந்தார், "அந்தோ! உரோகிணியால் திங்கட்செல்வன் அருங்கேடு உற்றான்; உடலின் உறுப்பழிதொழுநோய் பெற்றான். "பூவலர் கொடியனார்கள் போகமே கழுமி, மேலும் பாவமும் பழியு முற்றார் பற்பலர்!" என்றன்றோ எண்ணுதல் இயல்பு. "யான், அவ்வுரோகிணியைப் போலன்றி, வினைவிழைந்து சென்ற வேந்தனாகிய தலைவற்குத் துணையாக நின்றேன்; என் கணவன், திங்களைப்போன்று இன்பம் விழைந்தவனில்லை" என்று நினைந்த பெருமிதத்தால் அன்றோ கோப்பெருந்தேவி நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டாள்" என்பர்.

கணவனைப் பிரிந்த காரிகையர், தாம் பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தும் வேளையில் காணுகின்ற இன்பக் காட்சிகளெல்லாம் அவர் துன்பத்தையே பெருக்குவன என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

தயங்கிணர்க் கோதையாகிய பதுமை, தன்மேல் தண்ணனவைத்த மென்றோளைச் சீவகன், அவள் வருந்தாறு வகையில் நீக்கினான். 'நயங்கிளர் உடம்பு நீங்கி நல்லுயிர் போவதேபோல், இயங்கிடை யறுத்த கங்குல் இருளிடையேகினான்.' அவனது பிரிவால் ஆற்றாது வருந்திய பதுமை, சேவலொடுகூடி மகிழும் அன்னப்பேடையைக் கண்டாள்; மிக்க சீற்றம் கொண்டாள். அவ்வன்னப் பெடையொடு ஆற்றக் கழறினாள். 'அன்னத்தின் இன்புற்ற காட்சி, பதுமைக்குத் துன்பத்தை விளைத்தது; வெகுளியைக் கிளைத்தது.

சந்தனப் பொதியிலினின்று வந்து தவழும் நறுந் தென்றல் எத்துணை யின்பத்தைப் பயப்பது. அவ்வின்பத் தென்றலும் துன்பத்தை விளைப்பதாயிற்று ஒருகால் சுந்தரர்க்கு. பரவையாரை ஆரூர்த் திருக்கோயிலில் நேரில் கண்டு பேராவுள்ளத்தால் இன்புற்றுப் பிரிந்த இறையன்பராகிய நம்பியாரூரர், அத்தென்றலால் அருந்துயருற்றனர். 'தமிழ் மாருதம் பொங்கழலை வீசுகின்றதே, இத்தகைய மறத்தைப் பயின்றதெங்கோ?' என்று வியக்கிறார்.

'மறம் பயின்றதெங்கோ தமிழ் மாருதம்' என்பது அவ்வன்ருெண்டர் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் சேக்கிழார் வாக்கு.

செழியனைப் பிரிந்து வருந்தும் செல்வியாய அரசியும் விதானத்தில் விளங்கிய இன்ப ஓவியங்கண்டு துன்புற்ருள். உரோகிணியாய காதற்கிழத்தியோடு பிரியாது திகழும் திங்களோனை அவ்வோவியத்தே ஒவ்வொருநாளும் கண்டவளே அவ்வரசி. ஆதலின் அவ்விருவரைப் பற்றியும் நினைந்த பின்னரே கண்ணுற்ருள். கண்டதும், பண்டை இன்ப நினைவுகளெல்லாம் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்தன. இவர்களைப்போல் இருக்கப் பெற்றிலமே என்று ஏங்கிப் பெருமூச்சுவிடுகின்ருள். கணவனை யிழந்தோ, அன்றிப் பிரிந்தோ தனித்துத் துயருறும் மாதொருத்தி, மகிழ்வுடன் இன்புற்றுக் கூடிச்செல்லும் தலைவன் தலைவியரைக் கண்ட விடத்து நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளுதலை நிலவுலகில் பலவிடத்தும் பார்க்கலாம் அன்ருே!

அவ்வாறே உரோகிணியுடன் ஒளிரும் திங்களஞ் செல்வனைக் கண்டவிடத்தும் அரசிக்கு நெட்டுயிர்ப்புத் தோன்றல் இயல்பு. அங்ஙனமிருக்க, 'இலங்கைமாநகரில் சிறையிருந்த செல்வியின் உயிர்ப்புப்போன்றதன்று தமிழரசியின் நெட்டுயிர்ப்பு' என்று சிவனெடு மாறுபட்ட செந்தமிழ்ப் புலவரையும் மறுக்கும் மாணறிவை என்னென்பது!

பாசறைத் தொழில்:—பாசறைக்கண் தங்கிய தமிழரசன் நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளிகொள்ளானுய்ச் சில வீரருடன் வெளிப்போந்து, விழுப்புண்பட்ட வீரரைக் காண வருகின்ருன். அவனது பாசறைத்தொழிலை நெடுநல் வாடைப்பாட்டின் இறுதி யிருபது அடிகளிலே நக்கீரர் பேசுகின்ருர். அப்பகுதிதான் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன்பால் நக்கீரர் உண்மையாகக் கண்ட உயரிய இயல்புகளை எடுத்துரைக்கும் இடம் ஆகும்.

பகைவர்க்கு இடங்கொடாமல் வாழ்வதற்காகவே பகைப்புலத்துப் போர்கருதிச் சென்ருன். தன்கீழ் வாழ

வர்க்கு இடருண்டாகாதமுறையில் ஒழுகுதற்பொருட்டே பகைப்புலத்துப் படையொடு சென்றதன்றிப் பாசறைத் தொழிலையும் மேற்கொண்டான். புலவர் போற்றும் நிலையில் நிற்பதற்காகவே தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணிக் காத்தான்.

அரசன் ஆற்றும் பாசறைத்தொழிலைப் பார்ப்போம். நெருப்புப் பந்தங்களைத் தாங்கிய வீரர், அரசன் முன்னும் பின்னும் பக்கமும் விருப்பொடு செல்கின்றனர். வேப்ப மாலையை அணிந்த வேலுடன் முன் நடந்து செல்கின்ற படைத்தலைவன், புண்பட்ட வீரரை முறைமுறையே காட்டுகிறான். அரசன், வீரர் அகங்குளிருமாறு முகமலர்ந்து இன்னுரை மொழிகிறான். மன்னன் பின்னர் வரும் பிடிகளும் பரிகளும் தம்மேல் வீழ்கின்ற மழைத்துளிகளை உதறுகின்றன. அரசன் தனக்கு அண்மையில் வரும் வீரன் ஒருவன் தோளிலே வலக்கையை வைத்துக்கொண்டு நடக்கிறான். இடத்தோளினின்றும் நழுவி வீழ்கின்ற மேலாடையை இடப்பக்கத்தே யணைத்துக்கொள்கிறான். முத்துமாலைகள் சுற்றிக் கட்டப்பெற்ற வெற்றிக்குடை, மன்னன்மீது வீழும் மழைத்துளிகளை மறைக்கின்றது. இங்ஙனம் தன் படைவீரருடைய, வாளால் போழ்ந்த புண்ணைக்கண்டு பரிகரித்தற்கு, நடுயாமத்தே துயில்கொள்ளானாய் வீரர்தங்கிய பாசறைகளில் சுற்றித்திரிகின்றான்.

> 'விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள்
> வைக்குந்தன் னாளை யெடுத்து'

என்பதுதான் மறக்குடியிற் பிறந்த பெருவீரனது இயல்பு என்பர் தமிழ்மறையருளிய பேரறிவாளர். ஆதலின் உண்மைவீரர் விழுப்புண் பட்டதற்கு உள்ளந்தளரார்; கொள்ளை மகிழ்ச்சியன்றோ கொள்ளுவர். அவ்விழுப்புண்கள் எல்லாம், தாம் போரில் வெற்றியின் சின்னமாகப் பெற்ற முத்துப்பவளம் முழுவயிரம் மாணிக்கம் பத்தியொளிவீசும் பதக்கம் என்றல்லவோ எண்ணிக்களிப்பர். வீரத் திருமகள் வியந்து மகிழ்ந்து அளித்த முத்தங்கள் என்றல்லவோ எண்ணி மொய்ம்பு கொள்வர். அவர்கள்

விழுப்புண் கண்டு பரிகரித்தற்கு வேந்தன் செல்லவேண்டுமோ? வேண்டாவே. மேலும், வாணாள்முழுதும் அரசன் அளித்த அறுசுவையுண்டி—மறந்தரு பேருண்டியெல்லாம் அயின்று பயின்ற வீரர், தாம் ஆற்றவேண்டிய செஞ்சோற்றுக்கடனைத்தாமே யாற்றினர். அவர்கள் மனமலர மகிழுரை பகரவேண்டுமா? ஆறுதல் கூறவேண்டுமா? வேண்டாவே. அரசற்கு இச்செயல்கள் வேண்டாவாயினும், அவற்றை வேண்டிச்செய்யும் மாண்டவியல்பிற்றான் மன்னரெல்லாம் துன்னுதற்கரிய பெருவீரம்—வீரர்பால் செலுத்தும் பேரன்பு—தமிழரசின் மாண்பு, தலைசிறந்து விளங்குகின்றது.

செழியன் படைச் செருக்கொடு நின்றானாயினும், உள்ளச்செருக்குடன் தலைநிமிர்ந்து நடந்தானில்லையென்பதை அழகியமுறையில் அறிவுடையார்க்குக் காட்டும் கவிஞர் நக்கீரரது நுண்மாண் நுழைபுலத்தை என்னென்று நுவல்வது! 'வாள்தோட் கோத்த வன்கட்காளையொருவனது சுவல்மிசையமைத்த கையனாய்ப் பையநடந்து செல்கிறான்' என்கிறார். அங்ஙனம் செல்லும் பேரரசனது செயலில்—தனது ஆணைக்குட்பட்ட வீரனை அன்புகொண்ட நண்பன்போல் கருதித் தோள்மிசை வைத்த வலக்கையுடன் நடக்கும் அரசனது செயலில்—எத்துணைப் பெருமைக்குணம் ஒளிர்கிறது!

அரசன் நடந்துவருங்கால் அவன்மேல் வீழும் மழைத்துளிகளை மறைத்தற்குப் பிடித்த,

'நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென் றசைஇத் தாதுளி மறைக்கின்றது.'

அவ்வெண்குடை, வேந்தன்மேல் ஒரு துளியும் விழாவண்ணம் தவ்வென்னும் ஓசையுடன், தாவிவரும் துளிகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு வருகிறது. அங்ஙனம் வர அஃது இயந்திரக் குடையுமன்று, மந்திரக்குடையுமன்று. வீரன் ஒருவன் தாங்கிய குடையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவ்வீரன் அரசன்பால் கொண்ட அளவற்ற அன்பி

ளுளே மிக்க திறமையுடனும் விரைவுடனும் பணியையாற்றுகிறான். பிறருக்குக் குடை பிடிப்பதென்றாலே அதற்குத் திறமை வேண்டும். அதனினும் அரசற்குக் குடை பிடிக்கவேண்டுமாயின், நன்கு தேர்ச்சியுற்ற திறமையிருந்தால்தான் இயலும்போலும்!

ஆறறிவு படைத்த வீரர்தாம் அரசன்பால் அத்துணையன்பு செலுத்தினரோ என்றால், அறிவிற் குறைந்த விலங்குகளும் அளவு கடந்த அன்பு கொண்டு விளங்கின என்று செழியனது செங்கோன்மையையும், மன்னுயிர் போற்றும் பொன்னனைய மாண்பினையும் புலப்படுத்தும் புலவர்பெருமானது நலங்கிளர் அறிவுத்திறனை என்னென்று போற்றுவது!

"மணிபுறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு
பருமங் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா
இருஞ்சேற்றுத் தெருவின் எறிதுளி விதிர்ப்பச்"

சென்றன என்று கீரர் கூறுகிறார்.

பிடியும் பரியும் பேரரசனை அந்நள்ளென் யாமத்தும் பிரியாது பின்தொடர்ந்து சென்றன வென்றால், அவ்வரசன் அவைகளிடத்துக் காட்டிய கனிந்த அன்பு அளந்தறியும் தன்மையுடையதன்று என்பதல்லவோ தெரிகின்றது!

இவ்விடத்து நச்சினார்க்கினியர் தரும் உரை இனிமை பயப்பதாகவில்லை. 'மணிபுறத்திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு' என்னும் அடியைப், பரிக்குக் கொடுத்த அடைமொழிகளாகவே கருதிப் பொருள் கொள்கின்றார். போர்க்களத்தே களிற்றைப்பற்றிய பேச்சையன்றிப் பிடியைப்பற்றிய பேச்சில்லையென்று அங்ஙனம் பொருளுரைத்தனர் போலும். பொருதற்குக் களிறுகளே சென்றன வாயினும், பிடிகளும் உடன் சென்றன என்று சொல்வதில் வினையும் கேடொன்றுமில்லை. இவ்வடியைப் பரிக்கு அடையாக்குங்கால் நச்சினார்க்கினியர் வலிந்து கொள்ளும் பொருள் பொருத்தமற்றதாகவே இருக்கின்றது. அவ்வடி, பிடியைக் குறிப்பதாகவே கொண்டு பொருள் செய்தால் அப்பொருள் அழகுற அமைவதைக் காணலாம்.

மழைபெய்துகொண்டேயிருத்தலால் தெருவெல்லாம் சேறு பரந்து கிடக்கிறது. அத்தெருவில் அரசன் முன் நடந்து செல்லப், பிடியும் பரியும் பின்தொடர்ந்து வருகின்றன. அவைகளின்மேல் படும் மழைத்துளி வேறு, நிலத்தினின்றெழும் சேற்றுத்துளி வேறு. இத்துளிகள் தம் உடம்பில் பட்டதும் அவ் யானைகளும் குதிரைகளும் அவைகளை உதறுகின்றன. அங்ஙனம் உதறும் துளிகள் எல்லாம் முன்னர் நடந்து செல்லும் மன்னன் செழியன்மேல் படுகின்றன. அதற்காக அவன், அவ்விலங்குகளை வெறுத்து வெருட்டி விரட்டினனா? சிறிதேனும் வெறுப்பு நோக்காவது அருகில் வரும் வீரரிடம் காட்டினனா? அரசன் சிறிது பார்த்தால் போதுமே; ஆர்த்தெழுந்து அவற்றை ஒட்டிவிடுவரே! ஏன் அங்ஙனம் செய்தானில்லை? மன்னுயிர் மாட்டுத் தலையளி காட்டும் வேட்கையையுடைய வேந்தன் அங்ஙனம் வெறுத்தொதுக்கக் கனவிலும் கருதுவானோ? கருதான்! கருதான்!! என்னே தமிழரசன் காட்டும் தலையளி! கண்கண்ட தெய்வம் அன்றோ காவலன்! தெய்வத்திருமுன்பு திணைவேறுபாடும் உளதோ! பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் அன்றோ!

"வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டப் பின்னர்"

மன்னன், வீரரை முகனமர்ந்து நோக்கி இன்னுரை பகர்ந்து செல்கிறான். படைத்தலைவனாகிய முன்னோன் இங்கும் அரசர்க்கு முன்பு முதல்வனாகவே வேலைத்தாங்கி மிடுக்குடன் செல்கின்றான். 'முன்னோன்' என்று, படைத் தலைவனாகிய வீரனைக் கீரர் கூறியதில் எத்தனைக் கருத்துக்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அந்த ஒரு சொல்லில் பொதிந்த உறுசுவை நினைக்குந்தோறும் இனிக்கும் இயல்புடையதன்றோ! அவ்வீரன் உள்ளத்திலும், உடல் வடிவிலும், உயரிய வீரத்திலும் முன்னோன்; படைகள் அனைத்திற்கும் முன்னோன்; போர்க்களத்திலும் முன்னின்று போர்புரியும் மொய்ம்புடையோன்; அறிவில்—ஆராய்ச்சியில்—ஆண்மையில்—அன்பில்—அழகில் அனைத்திலும்

முன்னுனாக ஒளிர்கின்றான்; இங்கும் அரசர்க்கு முன் சென்று முன்னின்று புண்பட்ட வீரரைக் கண்பட்டு விடாது எடுத்து மொழிகிறான். ஏன்? அரசர் கண்திருட்டு, அழகிய உடற்கட்டைக் குலைத்துவிடுமன்றோ!

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில்:— 'வேந்தன், பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில்' என்பதற்குச் சேரன் முதலிய எழுவரோடு மாறுபட்டுப் பொருகின்ற பாசறையிடத்துப் போர்த் தொழில் என்று நவின்று போந்தனர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கருத்தை மறுத்துரைத் தாருமுண்டு. நக்கீரர் கருத்து அதுவாயின், எழுவரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில் என்றே பகர்ந்திருப்பார்; அவர் கருத்து அஃதன்மையின் 'பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில்' என்று கூறினர்; மேலும் பாசறைத் தொழில் என்பது போர்த்தொழில் அன்று; போர்த் தொழில் வேறு, பாசறைத் தொழில் வேறு என்பர். அங்ஙனம் மறுத்துரைப்பார் விரித்துரைக்கும் பொருள் யாதென அறிதல் வேண்டுமன்றோ!

பத்துப்பாட்டுள் ஐந்தாவதாக விளங்கும் முல்லைப் பாட்டில் ஆசிரியர் நப்பூதனார் எடுத்துப் பேசுகின்ற தமிழ்ப் பேரரசன் ஒருவனைச் சான்றாக வைத்துக்கொண்டு, தமது விரிவுரையைத் துவங்குகின்றார். நப்பூதனார் முல்லைப் பாட்டிலே காட்டும் ஒப்பரிய தமிழரசனும் தனது பெருந் தேவியைப் பிரிந்து அரும் போர் காரணமாகச் சென்ற வன். அவன் போர்க்களத்தே இராப்பொழுதில் பாசறைக் கண் நெடுநேரம் உறக்கமின்றியிருக்கின்றான்; ஒருகையைப் படுக்கையின்மேல் வைத்து, மற்றொரு கையை முடியொடு சேர்த்தி நெடிது நினைந்திருக்கின்றான்; போர்க்களத்திலே யானையை எறிந்து மடிந்த வீரரை நினைக்கிறான்; அம்பு தைத்த வருத்தத்தால் செவிசாய்த்துப் புல்லுண்ணுமல் நிற்கும் புரவிகளை நினைக்கிறான்; தனது படை நொந்திருக் கும் நிலையில் நாளை எவ்வாறு பொருதும் எனச் சிந்தனை செய்கிறான்.

போர்குறித்து வந்து பாசறைக்கண் தங்கியுள்ள எந்த அரசனுக்கும் இந்தச் சிந்தனை இருந்தே தீரும். நக்கீரர் நெடுநல்வாடையில் பேசும் பேரரசன் உள்ளத்தி லும் இத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றித்தான் இருக்கும். அங்ஙனம் தோன்றிய காரணத்தால்தான் விழுப்புண்பட்ட வீரர்க்கு, மேலும் ஊக்கம் அளிக்கும் உயரிய நோக்குடன் நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளிகொள்ளானாய் அவர்களைக் காண—அவர்கட்கு முகனமர்ந்து ஆறுதல் கூற, உள்ள வமைதியுடன் உவந்து செல்கின்றான்.

அங்ஙனமிருக்கப், பிறவரசர்கள் ஆற்றாத பெருஞ் செயலை—அவர்கள் செயல்களுக்கெல்லாம் மாறுபட்ட அருஞ்செயலை, நெடுநல்வாடைத் தலைவன் செய்தான் என் பதை அறிவிக்கவே, 'பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில்' என்று நக்கீரர் நவின்றருளினார் என்பர். முல்லைப் பாட்டில் நப்பூதனார் காட்டும் நல்லரசனும், நெடுநல்வாடை யில் நீடு போற்றும் பீடுடைப் பேரரசனும் ஒருவனே— இரண்டற்கும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனே தலைவன் என்று ஆய்ந்து கூறும் பேரறிவாளர் கூற்றுக்கு, இம்மறுப்பாளர் விருப்புடைய கூற்றாவரோ என ஐயுறுகின்றேன்.

தெய்வப் புலவர் நக்கீரரது ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அரிய பாட்டை மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிப் பயில்வார், அதன் ஓசையின்பத்திலே—தாமே வந்தமையும் எதுகை மோனைச் சுவைகளிலே ஈடுபட்டார்,

சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே'

என்ற அடிகளில் அமைந்த சொல்லமைதிகளையும், சுவை யமைந்த பாடல் ஒழுக்கையும் பாராட்டுவர். மறுத்துரைப் பார் கருத்துக்கிசைய "எழுவரொடு முரணிய போர்த் தொழிலே" என்று நக்கீரர் அடியை அமைத்திருப்பாராயின் அவரை நாவலர் என்றோ, பாவலர் என்றோ தமிழ் உலகம் பாராட்டாது.

ஒருவர்க்கு மேற்பட்ட இருவரோ, மூவரோ, எழுவரோ எத்துணையராயினும் அவரைப் பலர் என்றே பகர்தல் முறைமையன்றோ! மேலும், அரசன் விழுப்புண் பட்ட வீரரைப் பார்வையிடுதலாகிய பாசறைத் தொழிலும் போருக்குத் தொடர்புடைய தொழில்—போர்த் தொழில் என்றே பேசுதல் பொருத்தமற்ற கருத்தாகுமோ?

செழியன் தோல்வியுற்றவிடத்தும் தனது செழித்த உள்ளப்பாங்கால், அத்தோல்விக்குத் தளராணாய்ப் பாசறைக்கண் அமைதியுடன் உலவுகின்றான் என்று சொல்லும் மறுப்பாளரது கூற்றுக்கு, நக்கீரர் தமது பாட்டில் சிறிதும் இடங்காட்டினாரில்லை. நாளும் போர் நிகழ்கின்ற நிலையில், வெற்றி எப்பக்கம்? தோல்வி எப்பக்கம்? என்பது அறுதியிட்டு உறுதி சொல்லமுடியாத நிலையில், 'தோல்வியுற்றான் செழியன்' என்று கருதும் கருத்து, நக்கீரர் தம் பாட்டுக்கு எதிரே தோற்றுவிடும் அன்றோ!

போது:—பூந்தட்டிலே யிட்டுவைத்த பிச்சியரும்பு மணங்கமழ விரிதலைக்கண்டு, பொழுதறிந்தனர் பழந்தமிழர்.

மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வியரும்பின் பைங்காற் பித்திகந்து
அவ்விதழ் அவிழ்பதங் கமழப் பொழுதறிந்து'

என்பது நெடுநல்வாடை.

மலரும் பருவத்திலிருக்கும் பேரரும்பு 'போது' என்று தமிழிற் புகலப்படும். காட்டில்வாழ் முனிவரும் பிறரும் சிற்சில போதுகள் மலர்தலாற் பொழுதையறிந்து வந்தனர். 'நள்ளிருள் நாறி' யென்றொரு மலர் உளது. அது நடுவியாமத்திற்றான் மலரும். கதிரவன் மறைந்திருப்பினும் அவை மலர்தலாலும் குவிதலாலும் போதினைப் புலப்படுத்தலின், போதெனப் பெயர்பெற்றன. அப்போதுகளில் வண்டுகள் சென்றமர்ந்து இன்னிசை பாட இதழ் விரிந்து மலரும். "முல்லை, வரிவண்டூத வாய் நெகிழ்ந்தனவே!" என்பது குறுந்தொகை.

இல்லுறை தெய்வம் :—அந்திப்பொழுதில் அணிவிளக் கேற்றி அரிவையர் இல்லுறை தெய்வத்தை நெல்லும் மல ரும் தூவி வழிபட்டனர்.

> ' இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ
> நெல்லும் மலரும் தூஉய்க்கை தொழுது '

என்பது நெடுநல்வாடை.

பழந்தமிழ் நாட்டுப் பாவையரின் இவ்வியல்பைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் செந்தமிழ் நூலும் வலியுறுத்து கின்றது.

> ' அகனகர் எல்லாம் அரும்பவிழ் முல்லை
> நிகர்மலர் நெல்லொடு தூஉய்ப் பகல்மாய்ந்த
> மாலை மணிவிளக்கங் காட்டி '

என்பது சிலப்பதிகாரம்.

இல்லுறை தெய்வமாவாள் திருமகள். பொருளில் லார்க்கு இவ்வுலக வின்பமில்லையாதலினாலே, இல்லறத்தி லிருப்பார்க்குத் திருமகள் அருள் பெரிதும் வேண்டற் பாலது. ஆதலின், மகளிர் விளக்கேற்றியதும் அவ்விளக் குத் திருவை—தீபலக்குமியை நெல்லும் மலரும் தூவி வழி படுதலை, இன்றும் காண்கிறோம். பெண்கள், தமக்குத் தனியழகுதரும் திருமங்கலநாண் நிலைத்திருத்தற்பொருட் டும், தாம் வாழும் இல்லம் எல்லாவகையிலும் விளக்கமுறு தற்பொருட்டும், நாடு செழித்தற்பொருட்டும் அப்பீடு டைய விளக்குததிருவை நாளும் வழக்கமாகப் பேணி வழி படுதல் இயல்பு.

மனைவகுக்கும் மங்கல வேலை :—மன்னர்க்கொப்ப மனை வகுக்கத் துவங்கும் காலம் சித்திரைத் திங்களின் மத்தியில் நின்ற பத்துநாட்களில் யாதானும் ஓர் நாளில் நண்பகல் வேளை யென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதனை நக்கீரர், தம் பாடலில்,

> " விரிகதிர் பரப்பிய வியல்வாய் மண்டிலம்
> இருகோற் குறிநிலை வழுக்காது குடக்கேர்பு
> ஒருதிறஞ் சாரா அரைநாள் அமயத்து

நூலறி புலவர் நுண்ணிதில் கயிறிட்டுத்
தேஎங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து ''

என்கிறார்.

கதிரவன் தனக்குரிய ஆற்றல் முழுதும் காட்டும் ஆட்சிக்காலம் சித்திரைத்திங்கள் ஆகுமன்றோ? அத்தகைய சித்திரையில் கதிரவன் வானின் உச்சியில் ஒளிரும் வேளை—நிலத்தில் நாட்டிய கோலின் நீழல் நிலத்துச் சிறிதும் வீழாத வேளை—அத்தகைய நண்பகல் வேளையில் தான் மனைக்குக் கால்கோள் செய்தல் சிறப்புடைத்தென்பர் சோதிடவல்லார். கதிரவன் உதிக்கும் வேளையும் நண்பகல் வேளையும் நல்வேளைகள் என்றே சோதிடவல்லார் சொல்லுவர். 'உதயமும் மதியமும் விதியையும் வெல்லும்' என்பது நம்மவர் பழமொழி. மதியம் என்பது நண்பகலைக் குறிக்கும்.

யவனர்:—சங்கநூல்களில் பலவிடத்தும் யவனரைப் பற்றிப் பரக்கக் காணலாம். யவனர் செய்த பாவை விளக்குகள் மன்னன் மாளிகையை அணிசெய்தன என்கிறார் நக்கீரர்.

'யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை' யென்பது நெடுநல்வாடை.

யவனர் என்ற சொல்லுக்குச் சோனகர், துருக்கர், மிலேச்சர் என்று பொருள்கொண்டுள்ளனர். கிரேக்கம், உரோம், துருக்கம் முதலிய நாடுகளினின்று வணிகத்தின் பொருட்டும் பிறதொழில் காரணமாகவும் இந்தியாவுக்கு வந்து போனவர்களையெல்லாம் யவனர் என்ற ஒரே சொல்லால் பழந்தமிழர் வழங்கினர் எனத் தெரிகிறது.

யவனர்கள் மிளகின்பொருட்டே நம் நாட்டுடன் வணிகம் நடத்திவந்தனர் என்று அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றால் அறிகின்றோம்.

> ‘ யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
> பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் ’

என்பது அகநானூறு.

மகளிர் தம் கூந்தலுக்கு மணப்புகையூட்டப் பயன் பட்டுவந்த ‘வெள்ளயிர்’ என்ற பொருள், யவனர் கொண்டு வந்ததேயாம். அது ‘துருக்கம்’ என்ற பெயராலும் வழங்கும். அதனால் துருக்கநாட்டு யவனர் இதனைக் கொணர்ந்திருத்தல்வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர்.

கோயில் :—கோயில் என்ற சொல் பழங்காலந் தொட்டு இறைவன் உறையும் இடத்தையும், மன்னன் மாளிகையையும் குறிக்கும் பொதுச்சொல்லாகவே வழங்கி வருகிறது. அதுபோலவே இறைவன் என்ற சொல்லும், கடவுளையும் காத்தல்வல்ல மன்னனையும் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாகவே இருந்துவருகிறது. இங்ஙனம் வழங்கும் இறைவன், கோயில் என்ற சொற்களைச் சற்று உற்று நோக்கினால், மன்னனை மக்கள் எந்நிலையில் மதித்தனர்? மன்னன் எந்நிலையில் மாண்புறச் செங்கோல் செலுத்தினான்? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு அழகிய விடைகள் கிடைக்கும்.

‘திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்’ என்ற நம்மாழ்வாரின் ஆழ்ந்தவுள்ளத்தை என்னென்பது! அரசனன்றோ உலகத்துயிர்!

> ‘ நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
> மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம் ’

என்ற புலவர் மோசிகீரனாரின் பொன்மொழிகள் பொய்த்துவிடுமா?

நெடுநல்வாடைப் பாட்டிலே நெடுஞ்செழியன் மாளிகை ‘கோயில்’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. அது ‘நளிமலைச் சிலம்பிற் சிலம்புங் கோயில்’— செறிந்த மலையின் ஆரவாரம் போல ஆரவாரிக்கும கோயில் என்கிறார். மன்னன் மாளிகையை மலைக்கு ஒப்பிடுகின்றார் புலவர். மலைக்கண் மழை மெத்தென முழங்கும்; அருவி

யின் ஓசை செறிந்தொலிக்கும்; மயில்கள் அகவும் ஒலி தகவுற எழும்; இச்செயல்கள் எல்லாம் கூதிர்க்காலத்தில் நிகழ்வன. அரசனது பெருமனைக் கண்ணும் மூவகை முழக்கங்கள் மேலி எழுகின்றன. மலைக்கண் மழை மெத்தென முழங்கினாற் போன்று குதிரைகள் புல்லைக் குதட்டும் குரல் மாளிகையில் எழுகின்றது. மாளிகையின் மேன் மாடத்து நிலாமுற்றத்தில் நிறைந்த மழைநீர், குழாய் வழியாக மலைஅருவியைப் போன்று விழுகின்றது. மன்னன் மனையில் வளர்க்கப்பெறும் மயில்கள் வானில் கார் மேகம் கண்டு களித்து அகவுகின்றன.

அருவியும் மயிலும், மலைக்கு உள்ளனவாதலாலும், புரவியின் புலம்புவிடுகுரல், மலைக்கண் மழை மெத்தென முழங்கினாற் போன்றிருத்தலாலும், மலையொடு மன்னன் மாளிகையை ஒப்புமைப்படுத்தினர்.

மலையில் ஓர்பால் ஒலி எழுமாயின் அதற்கு எதிரொலி யெழுதல்இயல்பு. மலைபோன்ற பெருமாளிகையினிடத்தும் எதிரொலி தோன்றும். எதிரொலி எழுகின்ற தன்மையி லும் ஒப்புமையுடையன மலையும் மாளிகையும். இங்ஙனம் காட்டிடையமைந்த மலைக்கும் நாட்டிடையமைந்த நன் மாளிகைக்கும் ஒப்புமை கண்டு அழகுற நவின்ற நக்கீரர் உவமைத்திறன் ஓர்ந்து இன்புறற்பாலதாகும்.

புனையா ஓவியம்: இம் மாபெரும் புலவர் காட்டும் மற்றோர் உவமைத் திறனைக் காணலாம். போர் கருதிப் பிரிந்து சென்ற பேரரசனை நினைந்து வருந்தும் பெருந் தேவியின் நிலையை முதற்கண் நோக்குவோம்.

அரசனொடு கூடியிருந்த நாளில் அணிகள் பலவற்றை பணிந்து அழகுற விளங்கினாள். அப்பேரரசியின் மார்பி டத்தே சீரணிகள் பல சிறந்து திகழ்ந்தன; கூந்தல் எண் ணெய் பூசி எழிலுற ஒப்பனை செய்யப்பெற்றிருந்தது; காதுகள் குழையணிந்து கவினுற்று விளங்கின; முன் கையிலே பொன்வளைகள் பொலிந்து பொற்புச் செய்தன; விரல்களும் அணிகள் பலவுடன் விளங்கின; பூத்தொழி

லமைந்த பொன்னாடையுடுத்து மின்னலையாளாய் மிளிர்ந்தாள்; புனைவுற்ற தனியோவியம்போல் பொலிந்தாள்.

இத்தகைய பேரெழில் படைத்த பெண்ணரசி, மன்னனைப் பிரிந்த இந்நாளில் புனையா ஓவியம் போல் உள்ளாள் என்கிறார் நக்கீரர். பிரிவாற்றாமையால் பெண்களின் எத்துணைப் பேரழகும் குன்றிவிடுமன்றோ! செயற்கையழகு தரும் செல்வச் சீரணிகளும் வெறுத்தொதுக்கப் பெறுமாயின், இயற்கை எழில் மறைந்த உடம்பில் என்ன அழகைக் காணவியலும்! காதலரைப் பிரிவுற்ற நிலையில் காரிகையர் அளவற்ற அல்லலையெய்துவர். 'பிரிவுத் துன்பம் பெருந்துன்பம்' என்றே பேசுகிறார் பெருநாவலர்.

> " இன்னாது இனனில்ஊர் வாழ்தல் அதனினும்
> இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு "

என்பது அப் பெருநாவலர் அருளிய திருமொழி.

அரசியின் ஆரந்தாங்கிய அலர்முலையாகத்து மங்கல நாண் ஒன்று மட்டுமே மங்காது ஒளிர்கின்றது. பிறவணிகள் எல்லாம் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டன.

> " பின்னமை நெடுவீழ் தாழத் துணைதுறந்து
> நன்னுத லுலறிய சின்மெல் லோதி "

என்கிறார் நக்கீரர்.

'துணைதுறந்து' என்பதற்கு, 'அரசன் பிரிகையினாலே' என்று பொருள் கொள்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர். 'துணைதுறந்து' என்ற தொடரை அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாது, சிங்க நோக்காகவோ, அன்றி நடுநிலை விளக்கணியாகவோ வைத்துப் பொருள் கொண்டால் அப் பொருள் நயமுற வமைதலைக் காணலாம். அது நக்கீரரது நாவன்மையைக் காட்டவல்லதாகும்.

அரசி, துணைவனொடு கூடியிருந்த நாளில் தனிமையின்றிக் கூடிக் கூடியே உடலில் ஒளிர்ந்த அணிகளும் பிறவும், தமக்கு இடனாக வமைந்த தலைவி தனிமையுற்றதும் தாமும் தனிமையுற்றன; அவளது துன்பத்தில் தாமும் பங்குகொண்டன என்று சொல்லத்தக்க முறை

யில் பாடலையமைக்கும் பாவாணரின் மாணுறு திறனை என்னென்பது !

மாதேவியின் மார்பில் திகழ்ந்த மங்கல நாண், தனக்குத் துணையாகக் கொண்டிருந்த அணிகலன்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்தது ; தானொன்று மட்டுமே தனிநின்று நனி வருந்திற்று. கூடிக்கிடந்த கூந்தன்மயிரெல்லாம் கைசெய்யாமல் தனிமையுற்று வாடிக்கிடந்தன. காதுகள், தமக்குத் துணைநின்று அணிசெய்த குழையை இழந்து வறிதே வீழ்ந்துள்ளன. பொன்வளைகள் பல விளங்கிய முன்கையிலே சங்குவளை ஒன்றே கிடக்கின்றது. பலவாய்த் திகழ்ந்த விரலணிகளும் கழற்றப்பெற்று முடக்கு மோதிரம் ஒன்றே கிடக்கின்றது. மாசேறிய நூற்புடவையே அவள் உடலை மறைத்து நிற்கின்றது. கையிலே காப்பு நாண் ஒன்றைக் கட்டியிருந்தாள். பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைந்து வந்து தன்னைக் கூடுதல் வேண்டும் என்ற விழைவால் நோன்பு நோற்கும் அரசி, கையில் காப்புநாண் கட்டியுள்ளாள். அந்நாண், அவளது உயிரினும் சிறந்த நாணையும், அதனினும் சிறந்த கற்பையும் காக்கும் கடியுடைநாண் போலும் !

இங்ஙனம் விளங்கும் அரசி, புனையா ஓவியத்தைப் போல் இருக்கிறாள். வண்ணங்களைக்கொண் டெழுதாத, வடிவை மட்டும் கோட்டின சித்திரத்தைப் போன்று விளங்குகிறாள். புனையா ஓவியமொப்ப விளங்கிய புரவலன் மனைவி, கட்டில் விதானத்தில் புனைந்த ஓவியங்கண்டு உள்ளம் இனைந்தாள் ; நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டாள் என்று கூறும் கீரரின் சீரிய கவித்திறனை என்னென்றியம்புவது !

கல்வியிற் பெரியராய கம்பரும் தமது இராமகாவியத்தில், காப்பியத் தலைவியாகிய சீதை, தன் காதலனைப் பிரிந்து இலங்கைமாநகர் அசோகவனத்தில் சோகமுற்றுக் கலங்கி நிற்கின்ற நிலையை ஓர் ஓவியத்திற்கு ஒப்பிடுகிறார்.

நஞ்சனைய இலங்கைநாதன், சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து அசோகவனத்திலே சிறைவைத்தான். சோக

மறக்கும் வனத்தேசோகமுற்று வாடும் சீதை, திரிசடையருகிருக்க ஒருசடையளாய் இருந்தாள். தன்னை இலங்கை மன்னன் சிறை கவர்ந்த அந்நாளில் உடுத்த ஆடையொன்றையன்றிப் பிறிதொன்றைக் கண்டாளில்லை; நீராடினாளில்லை. உடலும் உடையும் அழுக்குப்படிந்துள்ளன. புலிக்குழாத்தின் நடுவே யகப்பட்ட புல்வாய் (மான்) போன்று அரக்கியர் நடுவே சீதை சிந்தை நொந்து வாடுகின்றாள். புனையா ஓவியம் போன்றுதான் விளங்குகின்றாள்.

அச் சீதைக்குக் கணவனைப் பிரிந்த கடுந்துயரத்தோடு, இலங்கை மன்னன் சிறையிலகப்பட்ட துயரமும் சேர்ந்து வாட்டுகின்றது. இரு பெருந் துயரமும் ஒருங்கே வாட்டுதலால் பெரிதும் துன்புற்ற சீதை, புனையா ஓவியத்தையொப்ப விளங்கினாள் என்று கூறுதல் பொருந்தாது என்றெண்ணிய புலவர், "அவ்வோவியம் புகையுண்டதே யொக்கின்ற வுருவாள்" என்று சொல்லிப் போந்தனர். கணவனைப் பிரிந்து வருந்தும் ஒரு துயரையே சீதையுற்றிருப்பாளாயின் கீரரைப்போன்று 'புனையா ஓவியம் கடுப்ப' விளங்கினாள் என்று சொல்லியிருப்பார். அங்ஙனமன்றி, அரக்கர் நடுவே வாழ்ந்த, பொறுக்கமுடியாத சிறைத்துயரும் அச் செல்வியைச் சேர்ந்ததாதலின், அவள் புகையுண்ட புனையாவோவியமாயினாள் என்று கூறும் புலவரது புலமை நயம் புகழ்ந்து கொண்டாடத் தக்கதாகும்.

> 'ஆவி யந்துகில் புனைவதொன் றன்றிவே றறியாள்
> தூவி யன்னமென் புனலிடைத் தோய்கிலாமெய்யாள்
> தேவு தெண்கட லமிழ்துகொண் டனங்கவேள் செய்த
> ஓவி யம்புகை யுண்டதே யொக்கின்ற வுருவாள்'

என்பது அக் கவியரசரின் அழகிய கவியாகும்.

குறியவும் நெடியவும்:—பிரிவாற்றாது வருந்தும் பெருந்தேவிக்கு அருந்துயிலுண்டாகுமோ வென்றெண்ணி மெல்லியல்மகளிர் அவளது நல்லடி வருடினர். நரை கலந்த நறுமென் கூந்தற் செவிலியர் குறியவும் நெடியவுமாய உரைபல பகர்ந்தனர். தலைவனைப் பிரிந்து நலியும் நங்கையர்க்குச் செவிலியர், பொருளொடுபுணராப் பொய்ம்

மொழியும் மெய்ம்மொழியும் பகர்தல் இயல்பு. 'ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக்குரித்தே' என்பது இலக்கணம்.

பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியைக் குறியவென்றும், மெய்ம்மொழியை நெடியவென்றும் நினைந்தாய்ந்து கூறும் கீரர்தம் கிளர்ந்த அறிவை என்னென்பது? பிரிவால் வருந்துவாட்குப் பொய்ம்மொழிகள் பெரிதும் இன்பம் விளைப்பனவாயினும், இழிந்தன என்றும் இழிந்தனவே யென்பார், அப்பொய்ம்மொழிகளைக் குறியவென்றும், நீடிய புகழையும் நிலைத்த பேரின்பத்தையும் தரும் பெருமைமிக்க மெய்ம்மொழிகளை நெடியவென்றும் கூறியது மிகவும் சீரியதேயாகும்.

ஊறா வறுமுலை :—கட்டிலின்மேல் விளங்கும் விதானத்தோடிணைத்து நிறுத்திய நான்கு கால்களிலும் குடங்களைக் கடைந்து சேர்த்துள்ளனர். அக்காலிடை யமைத்த குடத்தை 'ஊறா வறுமுலை' யென்கிறார் நக்கீரர். பாலூறாத வெறுமுலை போன்று விளங்குவனபோலும் அக்குடங்கள்.

பள்ளியங்கட்டிலின் கால்களிற் கடைந்துள்ள குடங்களைத் 'தூங்கியல் மகளிர் வீங்குமுலை'க்கு ஒப்பிடுகின்றார். பால்கட்டி வீங்கின முலையையொப்பப் பக்கமுருண்டு திரண்ட குடம் என்கிறார். இக்குடங்களைக் காட்டினும் திரட்சியிற் குறைந்தனபோலும் மேற்கட்டியிலிணைத்த கால்களின் குடங்கள். அதனாற்றான் அக்கால்களிற் குடங்களை, 'ஊறா வறுமுலை' யென்கிறார். குடம் என்ற சொல்லையே சொல்லாமல் 'ஊறா வறுமுலை கொளீஇய கால் திருத்தி' என்கிறார். ஆகவே, 'ஊறா வறுமுலை' யென்ற தொடர், குறிப்பாகக் கால்களிற் கடைந்த குடத்தைக் குறித்தது.

'பாயா வேங்கை' என்பது வேங்கை மரத்தையும், 'பறவாக் கொக்கு' என்பது மாமரத்தையும் குறித்தமை போன்று 'ஊறா வறுமுலை' யென்பது குறிப்பால் பொருளுணர்த்தும் மொழியாக நின்று, குடத்தைக் குறித்தது. மாணிக்கவாசகரும் திருக்கோவையாரில், இடமணித்தென்

றல் என்ற துறைக்கண் அமைத்த பாட்டில் 'வருங்குன்றம்' என்று யானையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

' வருங்குன்றம் ஒன்றுரித் தோன்தில்லை யம்பல வன்மலையத்(து)
இருங்குன்ற வாணர் இளங்கொடியே! இட செய்தல்எம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை நுண்களபத் தொளி பாயநும்மூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுகம் ஏய்க்கும் கனங்குழையே!'

என்பது அப்பாட்டு.

இப்பாடல், பாட்டுக்கே எடுத்துக்காட்டாக அறிஞர் காட்டும் அழகிய பாட்டாகும். கல்லைப் பிசைந்து கனி யாக்கும் செந்தமிழின் சொல்லை மணியாகத் தொடுத்துத் தொல்லுலகிற்கு வழங்கியருளிய நல்லிசைப்புலமைப் பேரருள் வள்ளல் வாதவூரரின், மனநின்றுருக்கும் மதுரவாசகமும் மாண்புறு திருக்கோவையும் தமிழர்க்கு வீட்டுநெறி காட்டும் வியத்தகு பெருநூல்கள் ஆகும்.

பாட்டின் இயல்பெல்லாம் இனிதமையப்பெற்ற மணிமொழியாரின் அணிதரு கோவைப்பாட்டைப்போன்றே, தெய்வக்கவிஞராகிய நக்கீரரின் நெடுநல்வாடைப் பாட்டும் எல்லா வியல்புகளும் இனிதின் அமையப்பெற்றதாகும்.

முடிபு :—நக்கீரர், இப்பாட்டை முடிக்குந் திறன் வியந்து பாராட்டுதற்குரியதாகும். "வேந்தன்—பலரொடு முரணிய பாசறைத்தொழில், புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவைக்கு, இன்னு அரும்படர் தீர விறல்தந்து, இன்னே முடிகதில் லம்ம" என்று பாட்டை முடிக்கின்றார்.

அரசன் போரில் வென்று வெற்றி முழக்கொடு, தன் னகர்ப்புகுந்து இன்னுயிர்த் தலைவிக்கு இன்பம் அளித்தான் என்று, தம் வாயால் சொல்லாமலேயே, பாட்டைப் படிப்பார், தாமே உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுமாறு, வெற்றி பெற்றுத் திரும்புதற்குரிய விரும்புறு நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நிகழ்ந்தன என்பதைமட்டும் கூறி, இறுதி வெற்றியை உறுதிப்படுத்திய உயர்தமிழ்ப் புலவரின் பேரறிவை என்னென்பது!

பத்துப்பாட்டுள் முத்துப்பாட்டாக—முதற்பாட்டாகத்திகழும் திருமுருகாற்றுப்படையும், தமிழ்ப் பேரரச

ணது இனிய புகழ்வாடையைப் பரப்பும் நெடுநல்வாடையும் தெய்வப்புலவர் நக்கீரரது நல்லிசைப்புலமையை—எல்லையற்ற பெருமைவாய்ந்த தெய்வக் கவித்திறனை, நன்கு காட்டி மிளிர்கின்றன. இப்பெருந் தமிழ்ப்புலவர் அருளிய பாடல்கள் பிற எத்துணையோ உளவாயினும், ஆற்றுப்படையும் நெடுநல்வாடையுமே அவரது பேராற்றலை நிலவுலகிற்குக் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்விரண்டு பாட்டுக்களே, இவர் கருவில் திருவுடைய தெய்வக்கவிஞரெனக் கொண்டாடக் காரணமாயின எனக்கூறினால் அது மிகையாகாது. தமிழ்ப் பெருமக்கள், தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைத் திருநகரில் இத்தெய்வக் கவிஞர்க்குத் திருக்கோயில் எடுத்து வழிபட்டனர், வழிபடுகின்றனர் என்றால், இவரது தெய்வததன்மைவாய்ந்த நுண்ணறிவுத்திறனை என்னென்று புகழ்வது! நக்கீரர் வாழ்க! அவரது புலமைக் கருவூலங்கள் என்றும் பொன்றாது வாழ்க! வாழ்க! என்று வாழ்த்துவோம். அவரது திருவடிகட்கு முடி தாழ்த்துவோம்!

மதுரை மேலமாசித்தெருவில் இன்றும் நம் இன்றமிழ்த் தெய்வப்புலவர் நக்கீரரது திருக்கோயில் நின்று நிலவுகின்றது. அதனைச் சங்கத்தார் கோயில் என்று சாற்றுகின்றனர்.

நக்கீரர் என்னும் பெயர்தாங்கிய நற்றமிழ்ப்புலவர் இருவர் விளங்கினர் என்பர் இற்றைநாள் ஆராய்ச்சியாளர். சங்க நூல்களெனச் சாற்றப்படும் பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள பாடல்களைப்பாடிய நக்கீரர், மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரே; பிற்காலத்தில் விளங்கிய நக்கீரர், நக்கீர தேவநாயனார் என வழங்கப்பெற்றனர் என்பர். திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரரே, 'கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி' பாடிக், கைலையீசனைக் காளத்தியில் கண்டு வணங்கிய பேற்றால், 'நாயனார்' என்று பெருமையாகப் பேசப்பெற்றார் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

தமிழ் வெல்க!

அ. குறிஞ்சிப்பாட்டு

(வித்துவான், க. வெள்ளைவாரணன்)

தமிழின் புலமையூற்றாய் விளங்குவன பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் ஆகிய பழைய செய்யுட்களாம். இவற்றைச் சங்க இலக்கியம் என இக்காலத்தார் வழங்குவர். திருமுருகாற்றுப்படை முதல் மலைபடுகடாம் என்னும் கூத்தராற்றுப்படை யீறாகவுள்ள பத்துப்பாடல்களையும் பத்துப்பாட்டு என்ற பெயரால் பழைய உரையாசிரியர்கள் வழங்கியுள்ளார்கள். இயற்கையின் சிறப்புணர்த்திய இவ்விலக்கியங்களைக் கற்றுணர்ந்த பேரறிஞர்கள் இவற்றின் சுவைநலங்களையே யிடைவிடாது எண்ணி மகிழ்வதல்லது உள்ள வியல்புக்கு ஒவ்வாத பிறர் கற்பனைகளை ஒருசிறிதும் விரும்பமாட்டார்கள். ஆங்கில மொழியிலுள்ள பேரிலக்கியங்களின் சுவைநலங்காணும் பெரும் புலமையுடையவரும் தத்துவநூற் பேராசிரியரும் ஆகிய மனோன்மணீய நூலாசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சங்க இலக்கியங்களின் மேதகவினை நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்து முகமாகப் "பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ, எத்துணையும் பொருட்கிசையா இலக்கணமில் கற்பனையே" எனத் தமிழ்த் தெய்வத்தை மனமுருகிப் பாராட்டுகின்றார்கள். இங்ஙனம் மக்களால் மதிக்கத் தகும் பொருளிலக்கண வரம்புகடவாது அமைந்த பத்துப்பாட்டுள் எட்டாவதாக அமைந்தது குறிஞ்சிப்பாட்டாகும். இக் குறிஞ்சிப்பாட்டினைப் பொருளாகக்கொண்டு நிகழ்வதே இச்சிற்றுரையாம். இக் குறிஞ்சிப்பாட்டு பாடப்பெற்ற செவ்வியினை யுணர்ந்துகொள்ளுதல் இதன் பொருளுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைசெய்வதாகும்.

வடநாட்டுக் குறுநில மன்னனொருவன் தென்னாட்டிற்கு வந்து தமிழ் வேந்தருடன் தொடர்புகொண்டு பழகினான். அவன் பெயர் பிரகத்தன் என்பதாகும். இவன் பன்னாட்களாகத் தமிழ்வேந்தர் அவையிற் பழகி இத் தண்டமிழ்நாட்டுப் பெருஞ்செல்வர்களுள் ஒருவனைத்

தமிழ்வாழ்வு வாழ்ந்தான். தமிழ் மக்களுடைய கல்வி, வீரம், புகழ், கொடை முதலிய பெருமிதப் பண்பாடுகளை நன்குணர்ந்து இவற்றிற்கெல்லாம் நிலைக்களமாகிய தமிழ் மொழியையும் கற்றுணர விரும்பினான். தமிழிலுள்ள அறநூல்களையும் இயல்நூல்களையும் ஓரளவு பயின்று புலமைபெற்றான். எழுத்தும் சொல்லும் பயின்று தெளிந்தான். பெரிதும் முயன்று கற்றற்குரிய ஆரியமொழியிலுள்ள எழுத்துஞ் சொல்லுமாகிய இலக்கணங்களை முன்னரே கற்றுணர்ந்த இம்மன்னன், மக்களது மொழிநடை வரம்பினைச் சிக்கறுத்துணர்த்திய தமிழிலுள்ள எழுத்திலக்கணத்தினையும் சொல்லிலக்கணத்தினையும் மிக எளிதில் உணர்ந்துகொண்டான். எழுத்தும் சொல்லுமாகிய இவ்விருவகை வரம்புகளையுங் கருவியாகக்கொண்டு மக்கள் உணர்ந்துகொள்ளுதற்குரிய பொருள்நெறி மரபினை விளக்கும் பொருளிலக்கணம் தமிழிலன்றி வேறு எம்மொழியிலுங் காணப்படாத அருமையுடையதாகத் தெரிந்துகொண்டான். பிறந்ததுமுதல் தமிழ்வாழ்வு வாழாது இடைக்காலத்தே அதனை விரும்பிய இவ்வேந்தனுக்கு இயல்நூல் வரம்பிலே நின்று தமிழர் வாழ்வின் பொருள்மரபினைப் புலவர் சிலர் முயன்று தெரிவித்தனர். எனினும் இலக்கியத்தினையுணராத இவனுள்ளத்தில் அவ்விலக்கணங்கள் நன்கு பதியாதொழிந்தன. “எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளுணர்ச்சியின் பொருட்டன்றே? அப்பொருள் மரபினை யுணர்ந்துகொள்ளேனாயின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேன்” என ஆரிய அரசன் பிரகத்தன் பெரிதும் கவல்வானாயினன். கவன்ற உள்ளத்தினனாகிய அம்மன்னன் கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமானது நுண்ணறிவின் திறனையும் எவ்வகை நுண்பொருள்களையும் கேட்டோர் உளங்கொள விரித்துரைக்கும் அவர்தம் புலமை மாண்பினையும் அறிந்தோர் சொல்லக் கேள்வியுற்றான். அவரைக் கண்டு வணங்கி அறியாதன அறிந்து மகிழ வேண்டும் என எண்ணினான். ஆரா விருப்பத்துடன் அப்புலவர்பெருமானை யடைந்து வழிபட்டுத் தனது கருத்தினைத் தெரிவித்துக் குறையிரந்தான். அவனது குறை

யினையுணர்ந்தார் கபிலர். "என்னை பாவம்! இம் மன்னற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் தமிழருமையுணரும் ஞானத்தின்பாற்பட்டது. ஆதலால் யாம் அதனைத் தீர்த்து ஒண்டீந்தமிழின் பொருட்டுறையினை இவனுக்கு அறிவுறுத்தும் கடமையுடையேம்" எனத் தம் உள்ளத்து எண்ணினார். இங்ஙனம் பொய்யாவாய்மை யந்தணராகிய கபிலரது உள்ளத்திற்றோன்றிய அன்பின் வழிப்பட்ட புலமையுணர்வே இன்ப அன்பின் இயல்பாகிய பொருள் மரபினை யினிதுணர்த்தும் குறிஞ்சிப்பாட்டாக வெளிப்படுவதாயிற்று.

அகவொழுக்கமாகிய இல்வாழ்வினையும் அதற்கு இன்றியமையாத அரணாகிய புறவாழ்வினையும் பொருள் என வழங்குதல் தமிழ் மரபாகும். இப்பொருளியல்பினைத் தான் பிரகத்தன் கபிலரிடம் அறிய விரும்பினான். அவனது விருப்பத்தையுணர்ந்த கபிலர் அவனுக்குப் பொருளிலக்கணத்தை முதலில் கற்பிக்கத் தொடங்கினாரல்லர். இலக்கிய வுணர்ச்சியில்லார்க்கு இலக்கண வரம்பினையறிவுறுத்த முயலுதல் கற்கும் மாணவரை அச்சுறுத்துவதாகும் என்பது அவர் கருத்து. தாம் பிரகத்தனுக்கு உணர்த்தக் கருதிய அகப்பொருள் மரபினை யினிது விளக்கும் நாடகக் காட்சியாக உலகியலில் நிகழும் ஓர் அன்பு நிகழ்ச்சியைப் படைத்துக்கொண்டு அதனை இனிய செய்யுளுருவில் புலனெறிவழக்கஞ் செய்துகாட்டினால் இம்மன்னனது உள்ளம் அச்செய்யுளின் பொருளமைதியைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு 'தள்ளாப் பொருளியல்பின் தண்டமிழ்' மரபினை அறிந்து மகிழமுடியும் என எண்ணினார். அவ்வெண்ணத்தின்வழி யியற்றப்பெற்றதே இக் குறிஞ்சிப்பாட்டாகும். இக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் தோற்றத்திற்கு இதுவே காரணம் என்பது, "ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டு" எனவரும் முன்னோர் உரைக் குறிப்பால் நன்கு துணியப்படும்.

பிரகத்த மன்னனுக்கு இக் குறிஞ்சிப்பாட்டினால் கபிலர் அறிவுறுத்திய தமிழ் என்பது எழுத்தும் சொல்